

Sanda Glavaš

Moj duhovni put

Nakladnik
Biakova d. o. o.
Zagreb, Kušlanova 59

Urednik
Ivan Bekavac Basić

Oblikovanje naslovne korice
Biakova d. o. o.

Grafičko oblikovanje i priprema za tisk
Biakova d. o. o.

CIP zapis je dostupan u računalnome katalogu
Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001078507.

ISBN: 978-953-8136-67-2

Sanda Glavaš

Moj duhovni put

„Duša i oblici. Ispovijest jedne duše“

BIAKOVA

Zagreb, 2020.

Mojoj majci za 80. rođendan

SADRŽAJ

0. Predgovor	7
--------------	---

I. DIO

Moj duhovni put	9
------------------------	---

1. Uvod	9
----------------	---

1. 1 Krštenje	9
---------------	---

Prva knjiga

2. Duša	11
----------------	----

2.1 „Spoznaj samog sebe“	21
--------------------------	----

2.2 Put savršenstva	28
---------------------	----

2.3 Put prema cilju (Mir i Jedinstvo)	31
---------------------------------------	----

2.4 Na cilju	33
--------------	----

2.5 Zaključak	34
---------------	----

2.6 Dodatak – Dva koraka s fra Ivom Pavićem	36
---	----

Druga knjiga

3. Oekonomija	39
----------------------	----

3.1 Krštenje vatrom	39
---------------------	----

3.2 Rane Kristove	41
-------------------	----

3.3 K Neurologu	44
-----------------	----

3.4 Duševni Mir i ravnoteža	45
-----------------------------	----

3.5 Svjedočanstvo	46
-------------------	----

3.6 Izmoljena milost kod Boga za zdravlje i ravnotežu	48
---	----

3.6.a Molitva	48
---------------	----

3.6.b Besmrtnost duše i besmrtnost tijela	50
---	----

3.7 Kako pobijediti Vraga	51
---------------------------	----

3.8 Čvrsta i stabilna ličnost	54
-------------------------------	----

3.9 Zahvala	55
4. Duša 3. – Spasitelj	58
4.1 Učim se ljubiti/ vježba koncentracije	63
4.2 Istina, Ljepota, Dobrota	67
4.3 Prvobitni princip to jest seksualnost	69
4.4 Molitva za životne radosti	72
4.5 Križ Mučeništva	74
4.6 Evo što mi je učinio Gospodin	76
4.7 Kako sam pobijedila depresiju? Inicirana u Ljubav	77
4.8 Ne postojim	92
4.9 Bog ili Priroda	93
4.10 Ja sam zapravo sretan čovjek	96
4.11 Pjesma o duhovnom sjedinjenju	99
5. Tehnike i metode duhovnog i energetskog prirodnog puta	100

II. DIO

6. Moj duhovni put	103
6.1 Duhovna medicina	103
6.2 Duhovno učenje	104
6.3 Duhovno i tjelesno zdravlje	105
6.3.1 Kamo s patnjom?	105
6.3.2 Čemu trpljenje?	107
6.3.3 Svetost	108
6.3.4 Pakao	109
6.4 Duša i oblici: moj duhovni put – Umjesto zaključka	115
7. Licenca za duhovno iscjeljivanje	117
8. Bilješka o spisateljici	119
Pogовор (Ivan Bekavac Basić)	221

0. Predgovor

U ovih nekoliko filozofsko-teoloških razmatranja zabilježenih u obliku pjesme, molitve, zahvale, meditacije, pisma ili slike krije se sadržaj mog osobnog susreta s Isusom Kristom, Događaj iz Cagliarija 29. 12. 1996.; ujedno realizacija – ozbiljenje sve studijske filozofije o Teoriji i Praksi, zapravo cilj i smisao mog života. Bilježenje svega počelo je tek znatno kasnije i ovdje se krije tek možda deseti ili dvadeseti dio tog važnog i zanimljivog.

Kako drukčije riječima zabilježiti stvaran susret s Isusom Kristom i kako reći da je Isus i danas živ, ako ćemo šutjeti o svemu?

Kako uopće možemo zanemariti gladnu djecu Afrike, događaje u svijetu, terorizam, razdor čovjeka između njegova ega, onog osobnog, često i najvećeg JA i Boga s autentičnim JA JESAM, koji nas je otkupio i oslobođio i koji nas cijeloga života vodi i prati, borbu čovjeka između Dobra i Zla i opredjeljenosti Duše za Ljubav?

Kako napustiti prošlost i sve što ona krije, kako otići u potragu za duhovnim bogatstvom u Ime Vječnosti, ako ne

prihvatimo Boga u svoju dušu, stavimo ga na prvo mjesto i slavimo prije svega Njega?

Moje duhovno obraćenje dogodilo se kasno u mom životu, ali točno u trenutku kada je umro stari čovjek i rodio se onaj novi. Taj novi možda još danas nije shvatio da živi, ali vrijeme njegova odrastanja i sazrijevanja već je započelo.

U idućem, drugom dijelu, *Mog duhovnog puta* bit će o tome svakako više riječi.

U ruke vam stavljam svoju Muku, Patnju, Bol i Trpljenje, ali i svoju svetost i svjetlost i radosti. Vjerojatno nitko osim Boga nije savršen, ali savršenstvo se postiže u svakodnevnom služenju Bogu i izvršavanju i ispunjavanju svih Njegovih 10 Zapovijedi. Tko tako živi, živi časno i ispunio je Božju Volju u sebi. To je put i sadržaj unutarnjeg zdravlja.

U Zagrebu, 22. 10. 2017. Sanda Glavaš

I. DIO

MOJ DUHOVNI PUT

1. UVOD

1.1 Krštenje

Svaki kršćanski duhovni život započinje krštenjem, odnosno nekim oblikom inicijacije ako se tiče drugih raznih religija i vjerovanja. Krštenjem smo urasli u život Kristov i u život vječni. Također, bez krštenja nema nam spasenja. To su neporecive istine.

Krštenjem živimo život Isusov od Njegova začeća, rođenja, života, učenja, muke, smrti i uskrsnuća, do Novog života. I, zapravo, ovdje iznesen „moj duhovni put“ jest jedan mali izričaj moga krštenja i potvrde. S fra Ivom Pavićem, o kojem u ovoj cjelini također nešto pišem, prošla sam i krštenje vatrom, osim nekoliko krštenja u duhu.

Vatra živoga duha bila je toliko jaka da me prožela cijelu. Kao rezultat toga, Bog mi je prosvijetlio i dušu i tijelo, tako da

mogu reći: nije oživljen samo Isusov duh u meni nego je i moje tijelo sve prožeto duhom, oduhovljeno tijelo (o tome više pišem u knjizi: *Duša i oblici. Duhovne cjeline*).

Tako se Evanđelje uistinu bolje razumije.

Ovaj kratki „priručnik“, koji je nastavak knjige *Duša i oblici. Duhovne cjeline*, iako napisan ranije, namijenjen je laicima i početnicima u vjeri. Knjižica je svjedočanstvo vjere, svjedočanstvo Božje prisutnosti. Doista, sakramentalni život ma kojeg oblika uistinu je jako bitan, neupitan za kršćanski duhovni život. Svakako ga preporučujem u najvećoj ozbiljnosti i odgovornosti, jer time zbiljski slijedimo i živimo Krista.

Život u vjeri postao je za mene krštenjem stvarni život te danas, možda više nego u ranijoj povijesti čovječanstva, doista možemo uskliknuti: Krist je živ! Samo ga treba primijetiti. I danas se jednako objavljuje i prati nas kao što se objavio prvim učenicima i sljedbenicima. Krist ima iscijeliteljsku funkciju. On također ozdravlja ne samo u vjeri nego i u duhu, a, kako malo prije rekoh, i tijelo se može oduhoviti; zato kažemo: ozdravlja i tijelo. Krist je doista naš liječnik.

Iz pisama upućenih fra Ivi Paviću vidljivo je kako je lako pasti duhom i razboljeti se tijelom, ako nismo u Božjoj prisutnosti. Krist je tu da nas ozdravi, a svećenik da ga za to zamoli, ako već sami ne možemo, i izvede na put. Tako je bilo i sa mnom. Eto što mi je učinio Gospodin! Kako me ozdravio!

Prva knjiga

2. Duša

Teško je još i danas odrediti sadržaj, opseg i doseg pojma i značenja Duše. Općenito se smatra da Duša postoji i da je nekad bila jedno s Bogom te da je, putem inicijacija kao što su krštenje ili krizma, s Bogom i dalje povezana. Duša je, tvrde jedni, siva supstancija kore velikog mozga. Drugi pak kažu da je ona ukupnost čovjekovih osjećaja i misli. Neki opet kazuju da je duša bestjelesna, dok drugi smatraju da duša ovisi o tijelu u kojem se nalazi i, obrnuto, da tijelo ovisi o duši. Dušom razlikujemo dobro od zla; govori se često i o duševnoj боли. U filozofiji se, uostalom, kao i u religiji, do sada mnogo govorilo o odvojenosti i/ili jedinstvu duše i tijela. No jedno zasigurno moramo prihvati kao općevažeće: nismo se bez razloga rodili baš u ovom tijelu, baš na ovaj dan, baš od ovih roditelja. Naša duša putuje kroz vječnost i vječnosti pripada. Neke nekršćanske religije tvrde da se duša inkarnira i reinkarnira više puta tokom različitih fizičkih života, u različitim tjelesnim oblicima, te se tako usavršava na putu vječnosti. Druge religije tvrde da duša seli iz jednog tijela u drugo već za vrijeme ovog života pa da tako i odatle dolaze i Isusove zapovijedi; moramo uvijek ljubiti i bližnjeg svoga i samoga sebe jer ne znamo tko je duša koja prebiva u nama i/ili u našem bližnjem. Kršćanstvo uči da u duši svakog od nas boravi Duh Sveti koji je treća božanska osoba; te je on; Isusov duh u nama; taj koji nas vodi.

Kršćanstvo također uči da se duša poslije smrti tijela vraća Bogu. Mi dakako možemo krenuti raznim stranputicama. Nekad možemo i odlutati od Isusa pa krenuti nekim drugim putem, ali i o tome zapravo ne odlučujemo mi nego Bog sam. Bog je taj koji vodi dušu ovim ili onim putem i bira za nju učitelja. Evo jednog primjera:

Znam jednu dušu koja je mnogo pretrpjela. Na mom duhovnom putu s njom me upoznao moj "duhovni učitelj" – Isus. Ta je duša rođena samo jednom i danas živi u istom fizičkom tijelu u kojem sam ju upoznala. Inicirana je u kršćanstvo nedugo nakon rođenja te dalje krenula u život kako je već mogla i znala. Ali jednom davno dogodila joj se unutrašnja, duševna, nesreća zbog koje je mnogo propatila. Kada duša, ne tijelo, više nije znala što bi, zazvao ju je Glas Božji imenom njenim. Bog joj je došao u pomoć, rekli bismo, i ona se odazvala. Tada je počeo hod duše s Isusom u duhu. Isus je dakako Bogom poslan, Učitelj i Sin Božji, radi grješnika, ne radi pravednika; i ta se je duša sama prvo trebala priznati grješnom. Isusov duh, koji se kao duhovni Učitelj navedenoj osobi predstavio-objavio u svom Liku prilikom jednog viđenja, vudio je tu dušu na putu oslobođanja od zla, otkupljenja, privođenja u život vječni, na putu svetosti. I duša je išla za njim bez oklijevanja. Tjelesno, Bog ga je želio, baš takvog kažu neki ili ne znamo zašto baš takvog, ali sigurno je da s njime ima neki plan. Za svetost treba mnogo trpjeti; to je vjerojatno bio Isusov naum. I sada se dolazi do one fantastične dvojbe: da li Bog želi da ta duša u tijelu pati ili da se na duhovnom putu razvija i usavršava? Ili i jedno i drugo? Ovo drugo svakako, to

Bog želi sa svakim od nas. Međutim, ono što želim naglasiti jest da se ta, rekla bih: po rođenju razvijena duša, okretala od svega zla i težila za dobrim, štoviše za svetim. Dakle, Isus je pozvao dušu na obrazovanje u svetosti. Proglasio ju je grješnom ne bi li je oslobođio i postao joj duhovni vođa, vodič. No kada se duša oslobođila i bila otkupljena, Isus je predaje dalje Bogu. Sada će Bog, ili rekli bismo Duša sama vođena Bogom, "odlučiti" o sebi samoj, vođena Božjom Voljom. Svaka duša usavršava se na putu prosvjetljenja i to je, rekli bismo, njezin Božanski zadatak. A s obzirom da dušom možemo smatrati dio Boga samog, to se onda može reći i da je to njezin osnovni zadatak. Neke duše na tome uspiju prije, neke kasnije. Sve duše teže k istom cilju, k prosvjetljenju odnosno, neki bi rekli, k Svjetlosti. Samo što neke ostaju vezane uz svoj ego više, neke manje. A zapravo treba "prihvatići svoj križ i slijediti Me", reče Isus.

Sveci i danas sjaje kao zvijezde na nebu i služe nam kao duhovni vodiči; tako na pr. Sveti Ante Padovanski, ili sveti Franjo, Mala Terezija i brojni drugi. U našem slučaju, Isusov duh progovara kroz njih; oni su samo mediji koji služe Bogu u poniznosti i ljubavi i tome nas uče.

Psalmista kralj David reče:

*"Jahve, pronićeš me svega i poznaješ,
ti znaš kada sjednem i kad ustanem,
izdaleka ti već misli moje poznaješ.
Hodam li ili ležim, sve ti vidiš,
znani su ti svi moji putovi.*

*Riječ mi još nije na jezik došla,
a ti, Jahve, sve već znaćeš.*

*S leđa i s lica ti me obuhvaćaš,
na mene si ruku svoju stavio.
Znanje to odveć mi je čudesno,
previsoko da bih ga dokučio.*

*Kamo da idem od duha tvojega,
i kamo da od tvog Lica pobjegnem?*

*Ako se na nebo popnem, ondje si,
ako u Podzemlje legnem, i ondje si.*

*Uzmem li krila zorina
pa se naselim moru na kraj,
i ondje bi me ruka tvoja vodila,
desnica bi me tvoja držala.*

*Reknem li: "Nek me barem tmine
zakriju,
i nek me noć umjesto svjetla okruži!"
ni tmina tebi neće biti tamna:
noć sjaji kao dan
i tama kao svjetlost.*

*Jer ti si moje stvorio bubrege,
satkao me u krilu majčinu.*

*Hvala ti što sam stvoren tako čudesno,
što su djela tvoja predivna.*

*Dušu moju do dna si poznavao,
kosti moje ne bjehu ti sakrite*

*dok nastajah u tajnosti,
otkan u dubini zemlje,
Oči tvoje već tada gledahu djela moja,
sve već bješe zapisano u knjizi twojoj:
dani su mi određeni dok još ne bješe
ni jednoga.
Kako su mi Bože naumi twoji
nedokučivi,
kako li je neprocjenjiv zbroj njihov.
Da ih brojim? Više ih je nego pjeska!
Dodatac li im do kraja, ti mi preostaješ!"
De, istrijebi, Bože, zlotvora,
krvoloci nek odstupe od mene!
Jer podmuklo se bune protiv tebe,
uzalud se dižu twoji dušmani.
Jahve, zar da ne mrzim twoje mrzitelje?
Zar da mi se ne gade protivnici twoji?
Mržnjom dubokom ja ih mrzim,
i držim ih svojim neprijateljima.
Pronikni me svega, Bože, srce mi
upoznaj,
iskušaj me i upoznaj misli moje:
pogledaj, ne idem li putem pogubnim,
i povedi me putem vječnim!"*

(Psalam 139:1-18) i time već sve objasnjava.

Oduvijek se, još prije pojave filozofije u izvornom grčkom smislu, težilo za jedinstvom. Ono što se u arhajskim društvima smatralo jedinstvom duše s Bogom (na visokim, razvijenim

stupnjevima svijesti, kada su čovjek i Bog još bili jedno) i za čim se zapravo u duhovnom životu težilo, u antičkoj Grčkoj se pretvorilo u čežnju za spoznajom mislećeg Bitka koji je najčešće pojmljen kao "Jedno i nedjeljivo" (za razliku od mnoštva) te je takvo postalo učenjem mudrosti. Veliki Grčki mislioci Platon i Aristotel (5. i 4. st. pr. Krista) imali su različite stavove o duši. Platon je smatrao da se duša sama kreće i da pokreće sve drugo, te da je postojala prije svog spajanja s tijelom i da će postojati i nakon tjelesne smrti. Duša je za Platona netjelesna, neprostorna, jednostavna i *neuništiva* supstancija. Za razliku od njega, Aristotel je smatrao da duša ne može postojati duže od tijela niti da može postojati izvan tijela. Prvi je Aristotel doveo Dušu na nivo psihologiskog poimanja i određenja. A s psihologijom se povezalo i spoznajnoteorijsko pitanje te se, shodno tome, pošlo sa stajališta da treba proučiti subjekt koji spoznaje i kako spoznaje kao i objekt koji se spoznaje te kojim organima subjekt spoznaje i načine na koje on spoznaje. Duša je za Aristotela djelatna sila koja ima i svoje stupnjeve razvoja ovisno o tome u kojem se živom biću nalazi (životinje su i za Aristotela manje inteligentne od čovjeka te su prema tome na nižem stupnju razvoja). Za Filozofa se redoslijed ispitivanja stoga vrši od biljaka preko životinja do čovjeka, a sposobnosti nižih stupnjeva uvijek su sadržane u višim. Dok biljke na duševnom stupnju provode samo vegetativni život, duše životinja imaju pored sposobnosti hranjenja također i osjetilni život, dok čovječja duša ima pored vegetativnog i osjetilnog života još i moć razumijevanja, tj. razum kao moć kojom duša

shvaća i razmišlja (razlučuje bitno od nebitnog te spoznaje Boga). Za Aristotela je duša oblik tijela, a tijelo je materija koju duša pokreće i oblikuje. Budući da oblik ne postoji bez materije, tako ni duša ne postoji bez tijela, iako duša nije tijelo već samo određenje tijela. Štoviše, za Aristotela je, nasuprot njegovim prethodnicima, duša prva "entelehija" organskog živog tijela, odnosno duša je shvaćena kao aktivni princip tijela koje je kao materija samo pasivnost. Aristotel je nadalje vjerovao u postojanje nekog zajedničkog osjetila, koje svoje sjedište nema u mozgu nego u srcu, a koje osjetilo omogućuje da čovjek usredotoči i centrira sve svoje osjete u jednu točku. Sjetimo se da je u vrijeme Aristotela i još ranije za Hebreje srce bilo središnji organ, a tako je i u Bibliji. I u Isusovom Životu Bog ispituje "srce i bubrege". Tek se kasnijim razmišljanjem počelo dovoditi u vezu srce i razum tj. um odnosno mozak.

Tako primjerice Paracelsus, 15. – 16. st., liječnik, alkemičar, teoretik i filozof, osnivač moderne medicine koji odbacuje Hipokratovu i Galenovu nauku, a spaljuje Avicenninu knjigu koja je do tada bila izvor sve srednjovjekovne medicine (koja uči da se ravnotežom četiriju osnovnih tjelesnih sokova održava sve ljudsko zdravlje) – promatra čovjeka kao jedinstvo tijela, duše i duha. "Ljubav je najveći motiv liječničkoga zvanja" – reći će među ostalim ovaj renesansni mislilac – "a ne novac ili koristoljublje". Paracelsus, naime, čovjeka kao mikrokozmos uspoređuje sa svijetom i svemirom kao makrokozmosom, pa odatle i duša na visokim razinama svijesti obuhvaća Boga a na niskima je to čovjek sam sa svojom suštinom. I kao što Bog prilazi čovjeku da bi ga spasio, tako

čovjek, na nižim stupnjevima svijesti, spoznaje samoga sebe kao božansko biće i pokrenutog Božjom Voljom. Upoznajući sebe kao mikrokozmos čovjek upoznaje uistinu cijeli makrokozmos i sva bića u njemu, kao što su anđeli i duhovi. Čovjek je ogledalo i predstavnik svijeta budući da su u njemu sadržane sve tvari i sve snage prirode. Zato čovjek, kada želi da se duhovno razvija, mora, prema tom švicarskom alkemičaru, inzistirati na ljubavi u svijetu i u sebi samome, u svom srcu. Iz nutrine te ljubavi u čovjekovom srcu iskustvenim putem i samospoznavajom spoznajemo prirodu i Boga jer smo mi sami složeni i iz prirode i iz Boga – uči nadalje Paracelsus. Zapravo, u meditaciji se, prema tom švicarcu, ljudska duša otvara u svemir tako da ono što nosimo u srcu postaje vidljivo u svijetu; jer duša i srce međusobno su povezani i nedjeljivi; te se ne treba čuditi raznim recima zlima koja se dešavaju oko nas, ako su i naše duše crne ili zatrovane zlom. Čovjek istovremeno pripada trima svjetovima: zemaljskom, astralnom i božanskom, budući da je sastavljen od elementarnog (zemaljskog), sideričnog (astralnog, koje dolazi od zvijezda a od kojeg potječe tjelesni duhovi) i od dealičnog dijela, od kojeg potječe duhovni dio duše. Podsjetimo da za Paracelsusa poremećaj odnosa soli, sumpora i žive, od kojih su sastavljena tijela, dovodi do bolesti. Tim skladom dirigira unutarnja životna sila koju on naziva Archeus. Zadatak je liječnika, koji je prije svega duhovni učitelj, da pomaže tom unutrašnjem "principu" Archeusu da harmonično upravlja organizmom.

Prema nekim drugim učenjima duša je neko, od tijela odvojeno i nezavisno, biće koje ima vlastite uvjete opstanka. Ili

smatraju da su duša i tijelo zapravo dva vida iskonskog jedinstva. Prema nekim teorijama dušu čini niz duševnih zbivanja i utisaka, a prema modernoj medicini duša je izraz raznih neuronskih funkcija. Neki se ljudi u liječenju duše podvrgavaju takozvanoj regresiji, a neki pak talasoterapiji i drugim različitim metodama. Bilo kako bilo, što je duša razvijenija i prosvjetljenija to je ona bliže Bogu, a razvijene duše zovemo i duhovni vodiči ili naprosto duhovni učitelji. Takvi su naprimjer Mojsije, Isus, Mahatma Gandhi (što u prijevodu znači Velika duša), Buddha, Muhamed, Krišna, ali i Toma Akvinski, Dante, Tin Ujević na primjer.

*"O Bože, ti si Bog moj;
gorljivo tebe tražim.
Tebe žeda duša moja,
Tebe želi tijelo moje.
Kao zemlja suha, žedna, bezvodna."*

Tako vapi duša Davidova u Psalmu 63:2., ili dalje:

*Duša se moja Tebi privija,
desnica me Tvoja drži"*

(Psalam 63:9)

*"Dušom svojom žudim Tebe noću,
i duhom svojim u sebi te tražim!"*

(Izajja, 26:9)

"Tko u tmini hodi,

*bez tračka svjetlosti,
nek se uzda u ime Gospoda,
nek se na Boga svog osloni."*

(Izajija, 50:10)

Suvremena zagrebačka novinarka i teolog, Jasmina Domaš, objavila je u svojoj knjizi "Židovska meditacija" (MISL, Zagreb, 2003), među brojnim drugim člancima, prilog o Hasidu. "Nadmenost je strana hasidizmu te je poznato da se najveća pobožnost ne primjećuje, odnosno nije nametljiva ni razmetljiva. Dio hasidizma su i mistična iskustva koja svoj korijen imaju u dubokom meditativnom stanju i ono otkriva stvarnost drukčijom od one spoznate u svakodnevnom životu" –piše autorica. "Čovjek s takvim iskustvom ulazi u blagoslovljeno područje duhovnog. Postići u njemu "dvekut" najviši je cilj, jer se njime nadilaze granice vremena i prostora. U "dvekut" vjernik je potpuno usredotočen na Jednog... Namjera postizanja mistične dimenzije isključuje svaku naviku i rutinu i traži potpuno poništenje ega. Do mističnog iskustva ne dolazi se bez odricanja i strahopoštovanja prema Nebu..." (235).

Eto, htjedoh samo reći: meditacija je poznata i Židovima i Kršćanima, a ne samo Hinduistima ili sektama. Misticizam je, općenito, otvaranje duše prema Nebu i, rekla bih, gledanje očima duše. Na tom putu meditacije duša se itekako razvija i usavršava. No kome nije dano gledati tako, valja znati da oplemenjuje i svakidašnji život i rad i dokolica. Važno je kretati se putem kojim nas Bog uči, nastojati oko Božjih zapovijedi.

Tome uče sve religije svijeta. I sva filozofija nastoji oko toga. Mogli bismo zato reći: čovjek je duševno zdrav ako je Jedno s Bogom u srcu (tada je, rekao bi Paracelsus, Jedno i u svemiru). Bolest pak dolazi ako toga nema, ali na tom putu otvaraju se putevi nade i spasa.

2.1 «SPOZNAJ SAMOGA SEBE»

Ezekiel 37:1-15 – Prispodoba sa suhim kostima

U vrijeme opsade Jeruzalema i nakon nje priča starozavjetni prorok ovu svoju prispopobu. Bog Jahve postavi ga usred doline pune suhih kostiju i zatim ga upita: «Sine čovečji, mogu li ove kosti oživjeti?» Prorokuj ovim kostima, reče mu Jahve i reci im: «Evo, duh ču svoj udahnuti u vas i oživjet će te. Žilama ču vas ispreplesti, mesom obložiti, kožom vas obaviti i duh svoj udahnuti u vas i oživjet će te – i znat će te da sam ja Jahve». Nakon što su se kosti malo pribrale, potrebno je još da prorok prorokuje duhu po Riječi Jahvinoj te «stadoh prorokovati kao što mi zapovjedi, i duh uđe u njih i oživješe i stadoše na noge – vojska vrlo, vrlo velika.» Ove kosti, kazuje priča, to je sav dom Izraelov. «Ja ču otvoriti vaše grobove, izvesti vas iz vaših grobova, narode moj, i odvesti vas u zemlju Izraelovu!» – govori Jahve Gospod. «I znat će te da sam ja Jahve kad otvorim grobove vaše i kad vas izvedem iz vaših grobova, moj narode! I duh svoj udahnut ču u vas da oživite, i dovest ču vas u vašu zemlju, i znat će te da ja Jahve govorim i činim» – riječ je Jahve Gospoda.

To je, dakle, priča o Izraelcima odnosno odabranom Božjem narodu koje Bog, jer je «uvijek s nama», vodi od njihova povijesnog i osobnog mrtvila u novi život koji im daje po Duhu. Bog kroz usta proroka govori u više slojeva ili razina. On također i prije svega hoće ohrabriti Izraelce, govoreći da od mrtvih kostiju može stvoriti novi život. Bog ovdje kroz usta proroka govori i o uskrsnuću.

No Duh Božji progovorio je i kroz mene na vrlo sličan način. Ali i prije toga rekla bih da mi priča o kostima, više nego išta drugo, priziva u memoriju viđene slike Holokausta XX. stoljeća, čiji su živi svjedoci i neki članovi moje obitelji koji još uvijek ponekad živo pričaju o nelijepim uspomenama iz najranijeg djetinjstva. Tako ovdje Duh Božji pogađa i moju obitelj. A što se meni dogodilo?

Ja sam rođena 1964. godine u vrijeme marksizma i odgajana u političkoj i vjerskoj rekli bismo slobodi; vjerojatno po Božjoj Volji i u Njegovu planu.

U Božje sam dlanove urezana. Već od malena težim savršenstvu i zanimam se oko toga. No zapravo ne vjerujem da, osim Isusove, Marijine i one Boga Stvoritelja, postoji i koja savršena duša. Ili samo na tren; u trenutku spoznaje Boga. Moja duša stalno teži savršenstvu i na čas-dva ponekad pomisli da je savršena. Ali kao što čistačica, ma koliko pedantna ona bila, nikad ne počisti do kraja i dovoljno dobro (jer bi se uvijek mikroskopski još mnogo toga moglo naći), tako ni moja duša nikad nije savršeno sjajna pred Bogom. Pa ipak, imam Vam ovdje nešto reći.

Kada sam kao dijete doživjela tešku prometnu nesreću u kojoj sam jedva ostala živa, zahvaljujući upravo Božjoj milosti, odlučila sam već tada, sa svojih osam (8) godina života, nakon što sam se probudila iz kome u kojoj sam zaboravila sve što je bilo prije toga, potražiti Istinu. U meni se stvorila želja da križ kojega nosim Nekome pripadne, možda baš meni, da ga shvatim, da shvatim zašto. Vrijeme je prolazilo i želja se potiskivala. O Bogu još nisam ništa znala, još manje o Isusu. Svoju sam prošlost dakle zaboravila. Sada sam upoznавала bolnice i fizičke terapije.

Pala sam duhovno drugi put sa 15 godina i taj pad je imao za mene velike posljedice. Upisala sam, zatim, studij filozofije ne zbog pada i uzdizanja nego zbog Istine. Silno sam željela saznati što je (to) Istina, što je istina u svemu i zašto je. Filozofski Eros bio je u meni probuđen i čak sam i magistrirala, prva u svojoj generaciji, filozofiju, ljubav prema mudrosti i prema Istini i to – smatram da nije uzalud napomenuti – s temom: Heidegger: «Događaj kao drugi početak» („Događaj i mogućnost čovjeka – umjetnika; Premisa za pitanje mogućnosti zasnivanja misaonog odnosa Danka Grlića i Martina Heideggera“), nakon faze 'zaborava bitka'. Ali nisam baš posve sigurna da sam u svem tom filozofskom metežu tada bila shvatila što je Istina i zašto je, a još manje pitanje Mudrosti. Naučila sam jednostavno postavljati pitanja i tražiti na njih odgovore i što su oni apstraktniji to smo bolji filozofi. Ne podcenjujem dakako svoju struku, riječ je o marksističkoj filozofiji koju sam uglavnom studirala. Duša je težila savršenstvu. Mučio me potajice onaj drugi pad u mom životu,

pubertetski. Silno sam htjela saznati što mi se to dogodilo i zašto. Čeznula sam za Istinom, za Bogom, kada još za Njega zapravo nisam ni znala, studirajući marksizam i filozofiju revolucije i živeći «u slobodi djece Božje». Zaposlila sam se, u školi, u novinarstvu, na fakultetima. Vapila sam za Bogom. Težila sam za ravnotežom u svemu, u mislima, u poimanju, u hodu, u radu. Duh Sveti tražio je pomoć. Shvatila sam u jednom trenutku, vjerojatno više srcem nego razumom, zapravo bolje je reći: duhom, ali najprije ne svjesno, da mi Isus može objasniti sve što Ga zaištem, dati mi odgovor na sva pitanja, riješiti sve moje probleme, oživjeti slike iz prošlosti, vratiti prijatelje, pamćenje. Tada sam pala na koljena, još uvijek ne znajući previše dobro što radim i počela Ga glasno zazivati. To je bilo 1996. godine. U to vrijeme radila sam za domaći i strani tisak, radio i televiziju u svojstvu novinara i izvještavala ne samo sa zgarišta domaćeg rata nego i s raznih drugih kriznih punktova u svijetu.

1996. godine boravila sam kao međunarodni novinar freelancer u Engleskoj i usput pripremala doktorat iz suvremene povijesti (Sveučilište u Leedsu) kad eto našao se jedan ruski plaćenik jordanskog porijekla s britanskim azilom koji me napao. Možda mu se Bog i smilovao, pobijedio je utakmicu matirajući me u jednom potezu, a vijest je došla i do britanske kraljice i u Hrvatsku. Ta vijest ticala se mog javnog oprosta nad počinjenim zločinom i bila je rezultat jednog duhovnog stanja inspiriranog Ljubavlju i dobrotom. Pa iako je to bio veliki duhovni pad za mene u jednom pogledu, u drugom sam napredovala, uspjela sam od srca oprostiti. Izgubila sam,

dakako, i studije i posao i osjetno pala na kilaži što se, naravno, odrazilo i na moje sveopće stanje. Već sam mislila da će se podići kad, eto, 1999. godine fizički sam kolabirala uslijed moždanog udara kada sam, u svojstvu novinara, boravila u Italiji. Međutim, iako su liječnici konstatirali jedno, moždani udar se nije tako lječio ili tome nije bilo lijeka. Ili se ja ne razumijem u medicinu, sve je moguće; samo su me smirivali. Ostala sam nepomična i bez mogućnosti govora dugo, možda godinu dana i, kada bih i progovorila, doživljavala sam to kao traumu, kao da nisam smjela, kao da izgovaram nešto što cijeli svemir čuje pa dakle i svi znaju, tajnu. I kada sam pomalo prohodavala, jer sam bila oduzeta, doživljavala sam to također kao traumu jer mi se činilo da u svemu moram tražiti Mir pa i u tome. Ostala sam «zarobljena» u meditaciji i motrenju. Zapravo tada kada sam pala zbog bolesti, baš u tim trenucima, ukazao mi se Gospodin Isus u svom okruglom Liku Učitelja i obasjao me, došao me oslobođiti od pada iz prošlosti. Tu počinje moje obraćenje. Liječnici možda i nisu imali dijagnozu, nešto se čudno i nepoznato bilo dešavalo sa mnom no, sigurna sam, to je bio Isus koji me preuzeo k sebi na obradu; Isus Učitelj mog života. Ako je istina i ono drugo, da sam, naime, bila na granici smrti, onda je i ovdje Bog učinio veliko djelo. Upravo me došao izvesti iz mojeg groba, kako je to dobro prorokovao i Ezekiel. Vjerujem da sam Boga i/ili Istinu cijeli život tražila, da sam rođena s tom misijom da Ga tako upoznam iako, sada shvaćam: da nije bilo onog drugog pada u mom životu ne bih vjerojatno ni Isusa upoznala. Isus je, dakle, došao da me spasi, osloboди, otkupi, izlječi.

OBRISI MI LICE – rekao je. Po tome shvaćam koliko sam Ga bila izvrijeđala svojim grijesima čak i prije njihove spoznaje. I odmah sam Ga zavoljela, iznad svega. Ljubav je moja gorjela prema Bogu koji je Ljubav. «Drugi početak» o kojem je Heidegger razmišljaо i o kojem sam ja u filozofiji razmišljala sada je započeo. U početku sam vidjela Isusa, Isusov okrugli Lik, Njegovo Lice. Tada mi je to bio rekao. Dodirivala sam Mu tijelo, «rane». Došao je nekoliko puta po noći kroz otvorena vrata do mene. Zatim me, dugi niz godina, po Duhu kojeg mi je ostavio, učio slušati i prepoznavati Božju Riječ i Istinu Evandelja, Starog i Novog Zavjeta. Riječi su se obistinile u svemu, isti dan ili dan nakon što bih ih pročitala, a čitati sam u početku mogla vrlo malo, gotovo ni malo. Tako mi je pokazao Istinu o Sebi. I doista, nakon što me posjetio Živi Isus, s Neba, ostavio me svom Duhu i svetima. To mi je unaprijed i rekao.

Spoznaje do kojih sam došla u filozofiji, da nakon faze zaborava bitka u filozofiji mora uslijediti nova faza: bitak kao Događaj, s velikim D, bila je prva premla za ono što mi se s Isusom dalje događalo; ja to zovem drugom premisom jer zaključak još ne znam.

Isus me usavršavao u meditaciji, kontemplaciji i motrenju, oslobođao me od svih mojih grijeha, jedan po jedan; i to je trajalo godinama. Dan po dan, sat po sat. Ja sam mirovala na krevetu, a On je u meni radio. Ljuske su se s očiju pomalo skidale i nisam Ga više vidjela; bivao mi je sve dalji, kao da je On ostao na Nebu, kako je i rekao, a ja se sve više spuštjam na

zemlju; baš tako, kao da polako opet padam (sve do u tančine svoje duše i svoga tijela). Slao mi je u pomoć svece, jednog po jednog, koji su me dalje oslobođali i usavršavali, svećenike; da bi me najzad po Duhu Svetom otkupio i priveo k Bogu. Tek kad je ta faza bila gotova, nakon približno 6-7 godina od kada sam Njega i Božansku Mudrost spoznala i dozvolila Joj da me vodi, tek je tada započeo pravi proces ozdravljenja moje duše i tijela. Malo po malo, prohodala sam, progovorila, krećem se, živim, radim puno na sebi, pričam. Isusova Mudrost pokazivala mi je sliku po sliku iz Evanđelja i za svaki događaj u mom životu davala mi objašnjenje. Čak i onda kada Novi Zavjet nije imao odgovore, Biblija se naprsto otvarala tamo gdje je trebalo; Duh je progovarao kroz Božju Riječ Starog Zavjeta uvijek ispravno i na mjestu. Učio me misliti. Vodio me. Učio me gledati stvarnost takvu kakva ona jest. Liječio me po duhu od mojih grijeha i slabosti, ali i po krvi kao Bog otaca naših, preko mojih djedova i pradjedova, sve kroz molitvu (Oče naš) i meditaciju. Dakako i fizički me liječio od mojih slabosti i mana. I kroz Bibliju, Riječ Božju; kroz stvarnost onoga što piše. Učio me gledati Istinu.

Isus me je doveo do Istine koju dugo nisam htjela niti mogla sama sebi priznati: da sam zbog grijeha počinjenog u mladosti pala sa svoje židovske loze i prešla na Kršćanstvo u duhu i u vjeri. Sada, kada me je ozdravio, kada mi je to već doista puno puta ponovio, traži od mene da se vratim natrag na Židovstvo, kao vjeru kojoj «po krvi» pripadam. Time ne ču, smatram, promijeniti vjeru, samo ču se vratiti k Božanskom Ocu kojemu se i Isus vraća po ispunjenoj misiji. Ta i Isus je

Židov, i Mesija, i Rabbi. Isus Učitelj (životne mudrosti) tako me može dalje liječiti i usavršavati – na putu do ravnoteže, harmonije. Hvala Mu i Slava uvijeke! A pod harmonijom mislim na jedinstvo i harmoniju onoga što spoznajemo srcem (Isusom obogaćena ljubav), onoga što spoznajemo razumom (ljudskim umom raz-svijetljene granice i tajne postojanja) i onoga što spoznajemo Umom (a to je Božanska Mudrost). Rezultat harmonije je Mir.

Još pomislim ovako: i Židovi su jednom pali od Boga. I prije onog s Izraelom, Bog je sklopio savez s Noom. Nije li se to isto i meni dogodilo u mom prvom padu, saobraćajnoj nesreći? Kad se sjetim, zapravo sam bila neposlušna u trenutku. Možda je to bio duhovni križ koji sam trebala prihvati, a nisam bila spremna. Možda baš taj križ valja sada, kroz Židovstvo, prinijeti Bogu – nakon što sam se prosvijetljena Isusom i Božanskom Mudrošću ispravila od drugog pada? I u tome tražim odgovor i ravnotežu. Sve predajem Bogu u ruke, sve Bogu za ljubav. Slava Mu i Hvala!

2.2 PUT SAVRŠENSTVA

Nakon što je duša godinama prolazila kroz muku i trud učiteljevanja, krenula je na put savršenstva napokon samostalna i ozdravljenja. «Ja sam Put i Istina i Život» – govori Gospodin; «Nitko ne dolazi Ocu osim po meni. Da ste upoznali mene, i Oca biste mogli upoznati. Od sada Ga i poznajete i vidjeli ste Ga.» (Iv 14:5-8).

Ako bih po nekim fazama podijelila sav taj prijeđeni put, onda bi to moglo izgledati ovako:

- potraga za Bogom u toku naglog intelektualnog, tjelesnog i duhovnog pada; vapaj
- molitva za LJUBAV
- molitva i meditacija, kontemplacija i motrenje
- Objava Boga; Bog je došao k meni u liku Učitelja, Isusa
- Vršiti Božju Volju, to je zahtjev duše
- Duša se predaje Bogu; Isus me obrađuje po slikama iz Evandelja, najprije me mrtvi i čisti, zatim me otkupljuje; to traje 6-7 godina; sve je Ljubav; Isus me „hipnotizira“ (regresija), liječi i iscijeljuje, otkupljuje
- Osjećam da me Isus ozdravlja i to traje nekoliko godina
- Isus me prosvjetljuje i oblikuje, uči me pokazujući mi pogreške; duša prihvata Boga
- Isus me dalje usavršava; duša služi Bogu; govorim drugim jezicima i prorokujem
- Isus mi pokazuje kako svijet funkcioniра, postoji i Dobro i Zlo; sve je u našoj i u svjetskoj Duši
- Postižem MIR
- Isus me postavlja na put samostalnosti, nezavisnosti
- Put savršenosti

Na «Put savršenstva» može doći jedino čista i oslobođena duša, lišena strasti i požuda, a ispunjena Dobrom, Ljubavlju i Mirom kao i težnjom za savršenstvom u kojem uživa.

Na svom putu predaje Križu duša, dakle, u glavnim naznakama, prijeđe tri faze:

- 1) predaja Boga čovjeku, čišćenje, mrtvljenje, otkupljenje, život po vjeri i Evanđelju;
- 2) predaja čovjeka Bogu, usavršavanje, napor, trud i borba protiv svega što nije Bog;
- 3) ozdravljenje, život u Bogu, sjedinjenje s Ljubavi, jednota s Bogom.

Put savršenstva je put spoznaje Boga putem ljubavi, ozdravljenja, dobrote; ili naprosto Put.

Tako sam otkrila da sam čitav život zapravo tražila sebe.

Otkrila sam važnost i ravnotežu teorije i duhovnosti (filozofije i religije, tj. vjere) te važnost ravnoteže između spoznaje srca (Ljubav) i spoznaje Uma (Mudrost).

Na putu spoznaje Boga shvatila sam važnost Mira i Ljubavi.

Spoznala sam važnost Starog i Novog Zavjeta za suvremeni svijet i čovjeka i zbilju Božje Riječi.

Spoznala sam istinu o tome da su čovjek i svijet, odnosno čovjek i svemir, usko povezani i ovisni jedan o drugome, tako

isto čovjek o duši i o Bogu i viceversa Bog o čovjeku kroz kojega objavljuje svoje postojanje.

Shvatila sam da o duši možemo uvijek biti svjesni te da Bog uvijek znade što se s nama zbiva.

Shvatila sam važnost molitve i meditacije, te važnost čistoće srca i uma kao i Božansku Mudrost.

U sjedinjenju s Ljubavi, ja i Bog smo jedno.

Svoju dušu predajem Bogu.

Ostaje otvoreno pitanje identiteta Ja=Ja, odnosno Bog=Bog.

Ja mogu slobodno reći: mene nema, sve je Bog. Jedino Bog jest.

2.3 PUT PREMA CILJU (MIR I JEDINSTVO)

Duša se hvali da je spoznala Boga. Na ovoj točci zaustavljam se u razmatranju.

«Spoznaj samoga sebe» reče Sokrat, jer tko je spoznao sebe spoznao je i Boga.

Je li put savršenstva put ili stanje duše u kojem mirujemo oslobođeni muke i strasti, požuda i tijela, sjedinjeni s Bogom u ljubavi? Kao što Bog drži ravnotežu u Svetom miru, tako mora i svako pojedinačno JA vježbati svoju dušu da bude u ravnoteži s duhom, umom, srcem i tijelom. Ili griješim, jer: ako bih tražila

ravnotežu u sebi, šepala bih na um ili srce i bila ukliještena na Mudrost ili koje otajstvo; to je najmanje što bi se dogodilo. Zato žurim u esenciju, bit, suštinu, koja je nepodijeljena. Jer Bog je savršen u svemu, On je čista Mudrost, čista Ljubav, čista Dobrota, potpuna Harmonija.

Istina je, Bog nas kuša kada nam je teško. Put usavršavanja ili put ozdravljenja jest put kojim duša sama želi da kroči. Iz najdublje dubine svoga bića ona vapi Bogu, moli Boga za ozdravljenje. A Bog dolazi radi čovjeka, spušta se odozgo u njegovo srce i dušu, čisti je i usavršava na različitim stupnjevima svijesti. Kada dođe do najmanjeg, jer se taj u suštini preobrazio i promijenio iz temelja i sav se predao Bogu; a to je naše ljudsko JA; traži se odgovor na pitanje ZAŠTO se nešto dogodilo ili zašto jesmo to što jesmo. Odgovor na to pitanje zna samo Bog, skriven u tom neizmjerno malom djeliču nas. A kada se dođe do Boga, koji postoji jedinstveno i nepodijeljeno u suštini našega Ja i, kako na Nebu tako i na Zemlji i u nama, tek tada možemo reći da smo Ga spoznali. Stvoreni smo na sliku Božju; moramo se jačati u duhu u svemu dobru, ljubavi i miru i jedinstvu. Put od Boga na Nebesima i Sina Njegova Jedinoga koji je sišao radi čovjeka i utjelovio se po Duhu, koji je postepeno silazio u ljudsku dušu, oslobođao je, otkupljivao i liječio, jest ono što se ovoj mojoj maloj duši koja bi u svemu željela Mir i Harmoniju stvarno dogodilo. Istina, nepodijeljena i vječna, Bog koji u suštini bića miruje u jedinstvu, ljubavi.

2.4 NA CILJU

Duša je u savršenom skladu sa Svemirom.

Napomena: «AKO SE GOSPODINE GRIJEHA BUDEŠ SPOMINJAO, GOSPODINE TKO ĆE OPSTATI?»

Velika mi djela učini Svesilni

Sad kad sam stigla na kraj toga puta koji više ne bih spominjala, osjećam da Bog od mene traži nešto više. Naime, ono «Obriši mi lice» što mi ga je rekao Isus Učitelj u Cagliariju 1996. nije se ticalo samo mene kao individue nego i cijelog svijeta. Jer koliko je istina da mi se u ovom procesu otkupljenja-oslobođenja – pa i spasenja, tj. liječenja moje male duše Isus u duhu snažno uvijek objavljavao i dokazivao, toliko je istina da je On mijenjajući mene, mijenjao i svijet oko mene. Duhovni život od početka (mog hoda s Isusom) doživljavala sam kao zajedničarski. Hoću reći, kad se meni nešto događalo, to nije malo imalo posljedice na moje bližnje ili na svijet općenito. Doživjela sam potres u Turskoj kao rezultat moje pogrešne meditacije; Isus mi je tada dao do znanja da uzima živote kako bi pokazao koliko me voli; isto tako i neke druge stvari. Sad je na meni da promijenim, pokušam uz Božju pomoć, barem koliko je to moguće, promijeniti lice svijeta, barem obristati ga, barem meditacijom, ali i djelima naravno. Mislim da Bog od mene očekuje velike stvari iako ne treba forsirati. Velika mi djela učini Svesilni; Od pokoljenja do pokoljenja Dobrota je Njegova!

2.5 ZAKLJUČAK

Isus je u moj život došao da me prosvijetli i da mi pokaže mjesto gdje sam pala. Znam gdje i znam kada. Od sveučilišnog nastavnika i međunarodnog novinara pala sam na nivo socijalnog slučaja. To nije Isusova zasluga ili Vi možda mislite da jeste? Možda uzrok treba tražiti pa i liječiti još u ranoj mladosti, kada sam sa dvije godine pala s prvog kata kuće jer sam, možda, kažem možda jer se ne sjećam točno, htjela iskušati slobodan pad; pa je to bio «Adamov grijeh»; ili kad sam, kasnije, sa sedam-osam godina, prelazeći cestu, uplakana zbog jedne psovke upućene meni i mom malom Bogu, vjerojatno baš htjela ići protiv svog života. Bog je došao da me poduči, da me vrati na mjesto, na pravi put (pa sam tako u duhu već tada s Njim sklopila Savez?). Eto, došao je doista u dom Izraelov, među mrtve kosti, i oživio ih snagom svoga Duha. Otvorio je moje grobove, sve moje skrivene manje ili veće rane tj. grijehe; doista me hypnotizirao. Čak mi je djelomično vratio i pamćenje iz mladosti, izgubljeno u saobraćajnoj nesreći, sve duhovnim putem. U svemu ostalom, bila sam mirno i poslušno dijete i osoba, skromna u svemu, čestita i neporočna. A mjesto gdje sam pala, ispravila sam «postom i pokorom», da ne padnem nikad više.

Dijete sam čestitih roditelja i unuka čestitih djedova i baka. Po majčinoj liniji, moja je baka, židovka, u teška vremena, iz ljubavi, za muža odabrala studenta katoličke teologije koji ju je oženio neposredno prije nego bi se zaredio. Rodila se prva kći, koja je ubrzo umrla od tuberkuloze. Pa se rodila druga kći, koja

je postala moja mama. Moj djed, mamin otac, poginuo je nesretnim slučajem kad su majci bila tri dana starosti, dok je ona nedugo kasnije završila kao žrtva Holokausta. Djed je, dakle, svećenik u duhu, kako ja to običavam reći. Po očevoj liniji svi su katolici još od starih vremena.

Pitam se gdje je greška i to me pitanje prati od početka. Još uvijek, tj. nakon svih tih padova, još uvijek težim savršenstvu. Je li to pogrešno? Ili, kako bismo inače mogli popravljati vlastito biće? Eto, otvaraju se grobovi i grobnice, stalno se preispituju zašto na ovaj ili onaj način padam, ako padam (mislim u duhu). Stalo mi je do toga da svi budu sretni i da kroz mene ozdrave u duši i moji roditelji i djedovi i pradjedovi. Hipnozom koju sam iskušala čini mi se da se to donekle i može. Isus nas uči molitvi «Oče naš». Stari Zavjet govori o Bogu Otaca naših, dakle ne našem, već naših otaca; i tako od pokoljenja do pokoljenja. Na nekim katoličkim seminarima moli se za oslobođenje duša do 14-og koljena. Upravo to duboko i iskreno doživljavam i proživljavam. Vidim, to je moguće, a možda i griješim, no duh me tako vodi. Ako i nije Isusov, Božji je, u to sam sigurna. Sad je na meni da do kraja prebolim to Iusovo «malo svjetlo» u meni te da krenem normalnim putem, putem savršenstva odozdo prema gore. Eto, to Bog hoće od mene. Samo Njemu sam zahvalna što sam Ga spoznala. Slava Mu i Hvala.

Zagreb, 08. 11. 2008.

Dodatak uz CD „DUŠA“, Zagreb, 08. 05. 2011.

2.6 Dva koraka s Fra Ivom Pavićem

Još mi je Bog po molitvama i u meditaciji zadavao Križeve da ih podnesem. Jedan od njih, posljednji kojeg se svjesno sjećam, bio je onaj za spas čovječanstva. Nisam u početku vjerovala i mislila sam uvijek da se to dešava nekom drugom, a ne meni, da haluciniram, da sam bolesna. „Sve do kraja svijeta“ – govorio bi Duh u meni. Sve dok se nije dogodila katastrofa u Japanu. Učitelj je tražio od mene da **mirno** podnesem Muku, jer Muka u svijetu ravna je onoj na Nebu i u meni. Nisam mogla, nisam bila spremna. Odmah sam to prihvatile kao rezultat svoje slabosti u meditaciji i kao rezultat bolesti. Znala sam da sam bolesna i od čega; Isus mi je to često kroz meditaciju naglašavao i dovodio me do spoznaje, na svim stupnjevima svijesti. Ta još se od djetinjstva liječim klinički po raznim specijalizacijama. Otišla sam dakle i ispovijedila taj veliki grijeh kao svoj grijeh – to je, na uvjetan način i samo tako, bio „kraj“ s Isusom u svijetu i izvan mene.

A o ozdravljenju još nisam ništa ni slutila. Ta tko bi mogao izlijеčiti torakalnu herniju diskusa t11-t12 kad je za operaciju potreban anteriorni zahvat preko srca i rebara, a rezultat je tako neizvjestan! Ili tko bi mogao pomisliti da će paralizirana nogu opet prohodati! Da će parezična ruka dobiti snagu! O kukovima da i ne govorim! Ili da će depresivan bolesnik opet biti nasmijan i zdrav! Odnosno da će se nespojivi živci opet spojiti i funkcioniрати kako treba! Što tek reći o invalidnosti i

„defektnosti“? Stigla sam čak i do najvećih oblika „siromaštva Duha“, tamo gdje je Isus rekao „blaženi“.

Nedugo nakon toga osvanuo je u blizini moje kuće plakat s natpisom: Karizmatska obnova koju vodi fra Ivo Pavić. Znala sam odmah da je to za mene i odmah sam nazvala za dogovor određenu osobu. Naprosto sam znala. Duh sveti treba raditi u meni, u nutrini. Putujem u Šurkovac.

Išla sam k fra Ivi s otvorenim ranama i osjećajem grijeha zbog stradanja mnogih, kao i zbog drugih svojih grijeha ili slabosti. O tome da će mnogi stradati kako bi se jedan spasio pišu, uostalom, Stari Zavjet i Psalmi, nije potrebno tražiti Isusa. No ovime sam postajala sve više svjesna da Bog sa mnom doista ima neki Plan, neki ozbiljan plan.

Bože, samo da ozdravim, molila sam za vrijeme seminara; da ozdravim na svim stupnjevima svijesti, na svim nivoima! I fizički i psihički i mentalno i duhovno; i kao ličnost i moralno, naprosto sve!

I gle, jedno jutro, 20-ak dana nakon Mise a po učestalim molitvama fra Ive Pavića, probudih se iz meditacije i osjetih da sam zdrava, da sam ozdravila, po molitvama i zaslugom Duha Svetog. A primila sam i nove darove, kao dar vjere, dar molitve, govor u jezicima, pjevanje u jezicima, dar ozdravljanja i iscijeljenja sebe i drugih, novi dar proroštva, dar raspoznavanja duhova, čitanje srdaca, dar Mudrosti, najzad, dar svetosti.

Doista sam zahvalna Bogu za sve što mi je u životu pružio i kako me je vodio. I Sinu Njegovu koji me je prosvijetlio i oslobodio. I Duhu Svetomu koji me je izlijeo. I svećenicima i svećicima, naravno, kao i svima koje sam susretala dušom, duhom ili tijelom. Sad je red na meni da zdrava krenem dalje, a još ne znam kako će i kamo. Zato molim Boga po Duhu Svetom i po Presvetom Trojstvu da mi pokaže Put i da me prosvijetli. Jer Isusov sam učenik, ne samo diplomom, nego i životom i djelom! (o tome: Pavao u 2 Kor. 3:12-18)

U to Ime molim Boga da me Duhom svetosti vodi svojim putevima kojima će Mu se u potpunosti predati i da me dalje oblikuje i usavršava, baš kao lončar glinu, a ja da Njegovim Duhom svetim i svetošću vodim druge ljude, kojima sam potrebna, jer sam ovome svijetu i Bogu potrebna i na to sam pozvana. Da od toga živim i zavređujem pa i da budem nagrađena.

Ovime završava jedno cijelo poglavlje, „*Duša*“ i započinje nešto sasvim novo, „*Oekonomia*“.

Druga knjiga

3. OEKONOMIJA

3.1. Krštenje vatrom

08. 05. 2011.

Mama i ja ručale smo oko 12:00 sati u kući u Sesvetama, dok je vani puhao prohladan sjeverozapadnjak. Zapravo i prije ručka koji sam sama skuhala (proljetnu povrtnu juhicu, pileće pohance, mladi krumpirić preliven biljnim uljem i salatica iz vrta, te nakon toga još kriška štrudle od višanja što sam ju jučer ispekla), već nešto prije 11, osjetila sam u duhu da je Misa na kojoj ja sudjelujem, makar samo duhovno prinesena na oltar. Vjerojatno se moj sesvetski župnik Božidar pobrinuo za svoju ovčicu nakon što me je ovih dana pratio preko *facebook* stranice. Uronila sam dakle u meditaciju na svom krevetu. Nije dugo trajalo, 15-ak minuta, ali sasvim dovoljno da mi po duhu odredi nove zadatke.

Ručale smo dakle u potpunom miru. Bilo je oko 12:20 kada sam osjetila prvu, laganu, vatrnu na području srca. U početku sam mislila da sam previše pojela i da mi se hrana probavlja u želucu. No uskoro sam shvatila da je ovo nešto sasvim neuobičajeno, nešto sasvim posebno. Vatra je bila sve jača, vatra Duha koji je Ljubav (kako opisujem u Prvoj knjizi -

DUŠA); pravi oganj Ljubavi. Srce je gorjelo, bilo je svo u duhovnom plamenu. Punih sat vremena. To je nalik onome kada zapalite svetu Božju sliku, odnosno sliku kojeg sveca. Njegov/njezin Duh tada gori u plamenu a on/a je još živ/a (duhom). Sada sam shvatila što znači krštenje vatrom o kojem govore karizmatici.

Duh, koji je vjerojatno Duh Sveti u meni, u kasnijem predanju punom molitve poručuje: *promijenit ćeš se iz temelja. Bit ćeš sasvim nova osoba, netko sasvim drugi.*

Sad je pitanje: što bih ja to željela biti? Tko zapravo? Sa svojih 47 godina. Krštenjem u duhu, u vatri? Ah, za svetost se treba izboriti!!!

Bit ćeš protestantska svećenica, pastorica, duhovnik; poštena i jednostavna, dostojanstvena i sretna; puna pouzdanja – reče mi Duh Sveti, nakon što ja nisam uspjela dati nikakav odgovor na gore postavljeno pitanje.

Srce je u to vrijeme gorjelo u meni, još punih pola sata. Držala sam, u potpunom miru, takoreći nepokretna, u ruci sliku Milosrdnog Isusa; (danas sam završila Devetnicu i krunicu); na dnu slike piše: „Isuse, uzdam se u Tebe“. Doista sam sve svjesnija da to Duh Sveti djeluje i radi na meni. Iz tog osvješćivanja trgnuo me Antin poziv na skype, vjerojatno fra Ivin duh. No tijelo je nastavilo drhtati, najprije desni dio od srca dolje zatim cijelo tijelo, i srce je nastavilo „gorjeti“. Bio je to doista živi plamen Ljubavi. Cijelo poslijepodne. U jednom trenutku učinilo mi se da sam zadobila milost da imam dva

srca. No kasnije me pekla samo lijeva strana srca i ruke, desnu više nisam osjećala osim ponekad u drhtanju. Pa onda opet cijelo tijelo, posebno kralješnica i noge, najviše bolesna desna noga, bile su zagrijane „ognjem“. U jednom trenutku morala sam ustati iz meditacije, već sam naime bila opet pomalo i gladna. Na satu je pokazivalo 20:45. Da, sat je bio ispravan, a ja ništa drugo nisam činila cijelo poslijepodne osim meditirala i meditirala, i ustala na pet (5) minuta da razgovaram s Antonom i to zapišem (meditirala sam u ležećem položaju); vrijeme je doista tako brzo prošlo.

Sutra ujutro još sam osjetila trnce po cijelome tijelu, ali sad sam morala ustati jer idem s mamom u vinograd, u blizini grada Popovače.

3.2. Rane Kristove

10. 05. 2011.

Jučer sam dakle bila s mamom u vinogradu. Posjetili su nas Joža i Hans; Joža je špricao i zadržao se od 10 do 12, a Hans je došao na 10 minuta oko 10 sati. Nitko nije zvao.

Negdje oko 13:30, nakon što sam radila u vinogradu, ne previše ali ipak nešto, snažno me je zaboljelo desno rame i lopatica. Od bolova mi se zavrтjelo u glavi, a muku sam morala podnijeti ležećke. Znala sam već na samom početku da je to milost Kristova i legla sam u meditaciju koja je trajala do oko 15-15,30. Tada je snažna bol popustila. Ali zato je trajala opet cijelu noć i danas ujutro, kada je umjesto na desnom ramenu

kao jaka bol pretvorena u onu, nešto slabiju, na lijevom ramenu i lopatici. To je naprsto milost Kristova i svjesna sam toga. U meditaciji mi je rekao da je to najjača bol što ju je mogao podnijeti, patnja. A budući da sam ja jučer prinosila križeve svetosti i muke Gospodnje, te trpljenja i trapljenja, pa sve do onoga patnje, nije čudo da mi se „otvorila“ i ta Rana, da mi se, naime, pokazala u svom svjetlu.

Inače, ovih sam dana započela Krunicu i Devetnicu Ranama Kristovim, po preporuci fra Ive Pavića.

Danas zato ovako molim Gospodina: Neka se po meni proslave Rane i patnje Kristove, sveta Muka, milost i uskrsnuće! Daj Bože da Tvoje Rane svjesno i hrabro nosim/podnesem te da na taj način, bez oklijevanja, sudjelujem u Muci i Uskrsnuću Tvojemu! Proslavi se Gospodine u meni!

Sada je uslijedilo viđenje Isusa trnovom krunom okrunjena, izmučena, glava Njegova. Odmah potom bol u desnoj nozi, bol od meditacije. To me podsjetilo na nepovezanost glave i noge uslijed pareze desne noge zadobivene kao posljedica potresa mozga u djetinjstvu. Doista Isus liječi!!!

Što se više otvaraju Rane Kristove to me više Bog liječi, Isus liječi!!! Molitvom i snagom Duha!

Još sad samo da spojim ispucale dijelove živaca u glavi nastale kao posljedica stresa ili zbog bolesti! Za to će trebati otvoriti novu Ranu; Krunica Ranama Isusovim!

Otvara se rana na mom desnom boku. I doista, zaboljelo me odmah u prsim! Slavim Te Oče, Gospodaru Neba i Zemlje, jer si ovo sakrio od mudrih i umnih a objavio malenima!

Srce, središte svega našeg zbivanja, svih patnja, боли, svega događanja! Razmišljam nad ovom ranom. Nisam li negdje povrijedila Život? Možda u trenutku kad toga nisam bila svjesna, kad se izgubila povezanost srca i glave?! Spajam srce sa glavom, ozdravljam! U meditaciji zatim vežem glavu, srce i nogu. Da, to je to! Čitav dosadašnji život nisam voljno prihvaćala Isusa u svoj život, još od mlađih dana; sada Ga prihvaćam! Sada Ga razumijem! O, koja je to milost – razumjeti Isusa Raspetog i izranjenog!

Teške duševne patnje – reče Duh u meni. Sada otkrivam nešto što sam cijelo vrijeme sama od sebe tajila, a vjerojatno se je jako dobro iščitavalo na mom licu. Baš to: teške duševne patnje koje sam zbog svega proživljavala, pa i zbog neprihvaćanja Isusa, ali i zbog svega što mi se u životu dogodilo. Sada prihvaćam Istinu! Liječim se!

Tek sada, tridesetjednu godinu kasnije, došla sam do shvaćanja i potrebe za time da je važno zaboraviti sve muke i patnje kroz koje sam u životu prošla, jer sam oprostila, došla sam do toga. Zaboraviti da smo nekad živjeli? Je li to najbolje rješenje? Ne znam, ali tako je dobro za mene, barem u ovom trenutku. Dakle, zaboraviti. Ne krije li se ovdje tajna onoga što mudraci još od davnina ističu: oprostiti i zaboraviti. Sada ovdje počinje novi put. Učiniti ću napokon jedan korak dalje. Bog će me voditi, u to sam sigurna!

Dok mi trnci struje nogama, a i kralješnicom, ja se zapravo pitam: U čemu se sastoji život vječni?

Prije nekoliko dana Ante je upitao: što je to opsjednutost? Najprije sam mu objasnila razliku između opsjednutosti, opsjednuća i posjednuća, a onda svako zasebno. I gle, već idući dan shvatila sam koliko sam ja, pod vodstvom duhovnog Učitelja koji me je pritisao Mukom i Križem, zapravo bila opsjednuta svojom prošlošću. I dan nakon toga već sam prošlost preboljela, odgurnula i učinila „korak dalje“ u životu, korak k zdravlju. Duh fra Ive! Bogu hvala! Samo da to potraje i da napravim sutra koji „novi korak“. I još nešto: shvatila sam zapravo da mi odlazak u Crkvu škodi jer me prisjeća razloga zbog kojeg sam tu. A ako hoću to preboljeti, zaboraviti (u smislu oprostiti i zaboraviti) onda nema razloga da stalno otvaram iste duboke rane.

3.3. K neurologu

Danas je 11. 05. 2011. Već sam prije 08. sati bila u čekaonici EEG na Rebru. Naručila me Mirjana, kuma. No, čekanje je potrajalo sve do oko 11 kad je napokon došao red na mene. Ali, za razliku od onoga što se dešavalo ranije, čekanje u čekaonici kao da me se uopće nije ticalo, sjedila sam potpuno mirna i smirena. Tako je bilo i na EMNG i EMG pregledima koje sam danas obavljala – protok i funkcija živaca u gornjim i donjim ekstremitetima. Rezultat pretrage: ruke su mi slabije od nogu, od kojih je desna noga slabija od lijeve. Osjetila sam zapravo

da to fra Ivo, „Duh Isusov“, traži medicinsku dokumentaciju o mojoj bolesti kako bi me mogao liječiti. To tim više što sam cijelo to vrijeme u čekaonici i na pregledu, a i kasnije, osjećala trnce u nogama, kičmi i gornjim dijelovima tijela, a po povratku kući bolovi u kičmi bili su jedva podnošljivi. No to me nije spriječilo da kući stignem potpuno smirena i zdrava. Jer fra Ivo odnosno Duh Sveti već me ozdravio samo treba neko vrijeme da se to dokaže. Sad su na redu magnetska rezonancija, CT glave i Rtg kukova i zdjelice te pregled madeža za koji sam se danas naručila na Šalati (15. 09. u 11h). Sutra popodne ću k doktorici opće prakse po uputnice.

3.4. Duševni mir i ravnoteža

12. 05. 2011. – Fra Ivo Pavić u duhu i pred očima, prisutan. Vidim ga kako moli za mene. Kažem mu kako je lijep.

„Ništa od onoga za što si se krivila.“ A doista me je raniji duh krivio za sva moja djela, mene je krivio. Možda je to bio duh bolesti, o kojem govori MacNutt.

„Duševni mir i ravnoteža. Zdravlje. Duševno i tjelesno zdravlje.“

Baš mi je drago što te imam – kažem ja u sebi.

Danas poslijepodne bila sam kod svoje doktorice opće prakse po uputnice (CT mozga, naručena 10. 06. u 8h; Magnetska rezonanca, naručena 16. 08. u 16h; oboje u

poliklinici Medikol; RTG kukova i zdjelice obavila u DZ Sesvete odmah nakon doktorice; sve ide kako treba) i dakle na radiologiji u Sesvetama. Nakon toga za(s)pala sam u meditaciju; ovo što gore pišem jest duhovna zbilja fra Ive Pavića, Mir i Ravnoteža; duh, duša, tijelo. Zdravlje!

3.5. Svjedočanstvo

Zagreb, 13. 05. 2011. Sanda Glavaš, 47 godina

Poštovani Gospodine fra Ivo Pavić, svjedočim Vam dolje napisano ali ne zato da to i objavite osim ako ne smatrate neophodnim i dostoјnim.

Jutros sam postigla svetost u meditaciji, a za svetost je naravno potreбно mnogo trpjeti.

Od Vašeg seminara u Šurkovcu 10. 04. 2011. prošlo je već mjesec dana. Bilo je to za mene prvo susretanje s Vama uživo, iako sam već ranijih godina često boravila na duhovnim Molitvenim utorcima fra Smiljana Dragana Kožula.

Osjećam da svaki dan molite za mene; snagom Duha svoga Duha Svetoga uspjeli ste me podići iz ništavila i iz bolesti. Bolovala sam kako fizički tako i psihički i već su liječnici bili digli ruke od mene. Na posljednjem fizijatrijskom pregledu u travnju ove godine liječnik mi je bio rekao da mi ni vježbe ne će pomoći. Doista Bog po Vama ozdravlja! No od Vašeg seminara bolest je jednostavno nestajala i ja sam se osjećala

svaki dan sve bolje, kako fizički odnosno tjelesno tako i psihički, duševno i duhovno.

Sa svojim duhovnim Učiteljem koji me prati još od mladosti, ali i sa svećenicima duhovnicima, godinama sam razapinjala Krista ne bih li svoje rane (Rane Kristove) učinila vidljivima i tako se obraćala liječnicima. Hodala sam tako od doktora do doktora, svako malo, nakon što bih u meditacijama Krista razapela. Ali lijeka, kao što rekoh, nije bilo. No Vi ste to uspjeli, uz malo muke, nadam se ne previše – neka Vas Bog za to obilno nagradi jednim doktoratom koji će, nadam se, i sama s radošću pročitati i popratiti – snagom Duha, kao i obliljem drugih milosti i blagoslova koji su potrebni za Vaš život i rad!

U prilogu su najnoviji medicinski nalazi, učinjeni nakon 10. 04. ove godine.

Puno hvala!

U jednoj svojoj ranijoj bilješci (vidi o tome bilješku iz knjige *Duša* što sam je pripremila za osobnu upotrebu i prijatelje, a kao zbirka meditacija s Kristom) govorim o identitetu svetosti i zdravlja. I kao što rekoh, za svetost se mora i trpjeti, mnogo trpjeti. Poziv na svetost osjetila sam već prije mnogo godina. Ta svi smo pozvani na svetost krštenjem iako ja to onda još nisam znala. Duhovni Učitelj odabrao je za mene rijedak način trpljenja, svakodnevno proživljavanje Muke Kristove u potpunom miru. Sve se doista podnosi lakše postizanjem unutarnjeg mira, harmonije i ravnoteže, koji su mi

često nedostajali. Sada osjećam da sam ozdravila i na tom području.

Hvala! Hvala! Bogu hvala! I Slava Bogu na visini!

Mir sa Vama!

3.6. Izmoljena milost kod Boga za zdravlje i ravnotežu

15. 05. 2011. – Ne znam da li je to samo zasluga fra Ive. Mislim da su i moje molitve pomogle. Neka mi Bog oprosti ako nisu. Zapravo, po fra Ivinom Duhu prepoznala sam molitve i onda sam sama molila. Zaslugom Duha Svetoga. E pa šta je? Ta i fra Ivo je molio za isto. Onda je to to, zdravlje postignuto molitvom i egzorcizmom, istjerivanjem zlih duhova, legije.

Zapravo, moj molitveni život i molitve za zdravlje započele su još davno, negdje 1996. godine crkveno, a prije toga unutarnjim snagama. Sada se to obistinilo. Bogu Hvala!

3.6.a Molitva

Sveti Bože, Duhovniče veliki, Bože i Čovječe Isuse Kriste, Duše Sveti:

Vodi me i dalje milošću svoga postojanja i daj mi milost da te mogu propovijedati svugdje u svijetu, za Tebe svjedočiti svojom Ljubavlju i zdravlјem kao i Darom ozdravljanja drugih što ćeš mi ga ovom molitvom udijeliti.

Ne dozvoli da više ikada zapadnem u grijeh, u bolest. Daj da Te slavim od sada dovijeka!

Po Kristu Gospodinu našemu.

Molim Te također za mir, mir u duši svojoj, mir u svijetu; u svakom pojedincu; mir u međunarodnim odnosima, prestanak ratovanja i ratova općenito. Za popravak ekonomске slike Te molim, da svatko ima koliko mu treba i da se ljudi ne uzohole te da ne kukaju. Da nemaju razloga za to. Za mir i zdravlje u srcima i u čitavim našim tijelima Te molim, po predanosti Tebi. Za srce puno Ljubavi, ljubavi, u svakom od nas. Najzad, molim Te za zdravu duhovnost, koja počinje s Cjelinom i s cjelinom i završava. Po Kristu Gospodinu našemu.

Da Tebe, slavnoga Boga, svi upoznaju i da Tvojim putevima hode i njima se ravnaju. Amen.

Danas je nedjelja, 15. 05. 2011. Put me vodi k oslobođanju od rodoskrnuća svojih predaka, roda. Put me vodi sve u ono razdoblje naših prapredaka kada je rodbinski odnos bio nešto sasvim normalno. Bože, ne uzmi im to za grijeh, ne uzmi mi to za grijeh. Braća iz 13.-14. stoljeća od ranije su mi poznata. Oslobođih u sebi nove snage zla, rođaka iz razdoblja buržoazije u nastajanju, 15.-17. stoljeće. Vlastela. Vidim samo njega, ne znam što se je točno dogodilo. Još sam tvoj – kaže duh u meni. Oslobođi me, molim Te, u potpunosti, od utjecaja Zloga i prokletstava. Gospodine oslobođi me! Otkupi i izlijeci u potpunosti! Od uroka i prokletstva! Od nasljednih i stečenih bolesti! Od duševnih i duhovnih bolesti u svim pokoljenjima! Od svih oblika invalidnosti! I daj da jednom, kada za to dođe čas, umrem zdrava i cijela, potpuna!

Izlijječio sam te svojom krvlju! Možeš se nastaviti kretati zdrava! – reče mi Isus.

Gospodine, moram li umrijeti?!, (iz jedne kasnije meditacije)

3.6.b. Besmrtnost Duše i Besmrtnost Tijela

(Duhovne Vježbe u svakidašnjem životu)

Što, na kraju, reći o besmrtnosti Duše i o besmrtnosti Tijela, od kojih jedno bez drugoga ne mogu?

To je Cjelina, to je ispunjenje Zakona koji je Ljubav. To je Ljubav kao cjelina i cjelina kao ljubav, u kojoj nema mesta ni za što drugo. Sve je Ljubav i Ljubav je sve, u svakom djeliću svog bivstvovanja svaka cjelina je Ljubav. A Ljubav je Bog, a Bog je Mir, Mir je Radost, Radost je Zdravlje. Tako Ljubav jest Zdravlje, Svetost svega, jer Zdravlje jest Svetost. I tko je postigao Zdravlje na svakom, u svim djelićima svoga bivstvovanja, taj je svet, a svet je jer je sve pretvorio u Ljubav, sve ispunio ljubavlju. A Ljubav (ljubav) jest Bog, i drugoga ovdje nema.

U današnjoj meditaciji postigla sam tu cjelinu, Ljubav, Ispunjenoje Zakona, Svetost i Mir, Zdravlje. Naprsto ono što jest. Naprsto Jesam.

Zato jer sam ja svu svoju Muku, i Patnju, i Bol, i Jad pretvorila u Ljubav; zato jer sam trpjela toliko da se to Bogu naprsto svidjelo i da me nagradio, obdario tom Milošću; eto, upravo zato sam postigla besmrtnost Duše i besmrtnost (neraspadljivost) Tijela u jednoj Cjelini; iznad koje drugih cjelina naprsto nema. Ja jesam. A jesam sve to ujedno, prožeta svetošću i obdarena besmrtnošću. To je za mene nagrada, ne kazna.

U Sesvetama, 13. 12. 2015.

3.7. Kako pobijediti Vraga?

U molitvi „Očenaš“ Isus moli Boga da nas izbavi od Zla. Znači li izbaviti od zla ujedno i pobijediti Zloga? Ako je Đavao, Sotona ili Vrag, jednom riječju Zao Duh, duh koji je nekoć bio u Boga pa se od Njega odmetnuo i pao, odnosno postao Zao, zajedno sa svom legijom, je li dovoljno samo moliti „izbavi nas od zla“ i je li samo izbavljenje ujedno i pobjeda nad Zlim, konačna pobjeda Dobra, Dobrote, Istine i Ljubavi, Ljepote?

Iako su ovdje postavljena već sama po sebi i kao takva bitno filozofska pitanja bitno je, iako ne i dovoljno, na njih dati barem prvočne odgovore. Bog je Dobrota, Istina, Ljepota, Ljubav. Bog je Ljubav prema samom sebi, drugom čovjeku, svijetu... Istina je jednota s Bogom, svijetom, čovjekom, samim sobom, identitet, A=A. Dobrota su, ukratko, pozitivne moralne kvalitete. Ljepota je prije svega ljepota duše i duha. Zao Duh odmetnuo se od Boga. Ali Istina, Istinito, jest cjelina, u kojoj boravimo, mičemo se i jesmo. Prema tome, ozdravljena, o čemu svjedočim, na svim stupnjevima svijesti i u svakom pogledu, ja jednako svjedočim o pobjedi Dobra, Ljubavi, Istine i Ljepote u sebi kao i, istovremeno, o onom malom zrncu Zloga bez kojeg se, izgleda, ne može. Jer izbavite li me od Zloga, barem se tako meni čini, to isto Zlo će otici negdje u drugo neko biće, odnosno u svemir, odnosno u Kozmos, pa opet do Boga. *Tertium non datur*. Jer svi smo jedno, svi smo Bog, i tu, iako tek Sai Babina, ova istina pobjeđuje u meditaciji. Ili ja griješim? Molim Vas, pomozite mi da otkrijem Istinu. Nema veze što je Sai Babina, ali kad bi to i bila Istina, onda bi tek svi

djelomično bili Jedno, Bog? Na najvišem stupnju svijesti, na onom kozmičkom, to zapravo i jest Istina. Može li, dakle, svijet, ono svjetovno, preuzeti pobjedu nad božanskim? Ili, kako se ponašati u svijetu ako smo tek kod Boga svi Jedno? Nije li potrebno mijenjati sliku svijeta, njegovu stvarnost? Što je potrebno činiti? Kako se treba ponašati – da ne budemo zarobljeni svijetom, svjetovnim? I nije li u svijetu i dobro i zlo jedno ujedno? Nije li, također, u Bogu, Dobro i Zlo jedno ujedno? Može li se pobijediti Zloga? Iz mojeg trenutnog, ali sazrelog, razmišljanja (stanja duha) Zloga se ne može istjerati, može ga se jedino nadvladati, prevladati, pobijediti. Zlo pobijediti Dobrim. Što Vi o tome mislite?

Isuse, hvala Ti što si u ovom trenutku ušao u moj život i što sam ja, po vjeri, postala Dijete Božje. Hvala Ti što sam po vjeri spašena. Hvala Ti što me ozdravljaš, što si me ozdravio, na svim stupnjevima, u svakom pogledu. Bože hvala Ti; U Ime Oca i Sina i Duha Svetoga. Amen.

Isuse, ja vjerujem da si Ti umro za moje grijeha i da si uskrsnuo od mrtvih kako bih ja mogla imati život vječni. Molim te da sada dodeš u moj život. Ja izričito kažem da si Ti moj Gospodin i Spasitelj. Hvala Ti da si mi oprostio sve moje grijeha. Hvala Ti da si sad došao u moj život i da sam ja sada kroz vjeru u Tebe, postala dijete Božje. Zahvalujem Ti da sva obećanja Riječi Božje sada važe za mene. *In nomine Patris et Filii et SPIRITUS Sancti. Amen.*

17. 05. 2011. – Prema ovoj posljednjoj meditaciji čini se, izgleda, možda je i očito, imam rak. Što znači rak? – pita moj učitelj hebrejskog Gregor Kurtović? Na hebrejskom to je SAMO. Ali ovo je drugo, ovo je bolest.

Kako ćeš me sada moliti? – pita Duh u meni. Bože, na koljenima, pljeskat ću Slavi tvojoj. Izlijeći me. Ti to možeš! Zahvaljivanjem!

Rak sam preboljela. Ostalo je još samo da sretno umrem, Bogu hvala!

Zahvaljivanjem! Nagradom!

Negdje pri kraju knjige *Molitvom do zdravlja* (Zagreb, 2009.) fra Ivo Pavić govori o duhovima bolesti, pa tako i o duhu bolesti raka. Tu sam odmah prepoznala sebe, jer mi se prije nepuna dva sata dogodilo jedno neočekivano i nimalo ugodno oslobođenje. Ispada naime da su incestuzni odnosi i pregledavanje hemeroida i ili krpelja na području tijela koje vlastito oko ne može dokučiti. Eto dakle to sam oslobodila i za sestru i za mamu, pa, kaže fra Ivo, kad oslobodiš, otjeraš duha, ozdraviš. E baš Ti hvala! Zlatan si!

18. 05. 2011. – Antonija mi javlja za njezinu prijateljicu Martinu Glavaš, kako je tragično prošla na operaciji. Vežem: Martina-Marija; Glavaš-Glavaš. 27 godina.

Natika.

Cijeli dan pišem molitve za Martinu i šaljem *mailom*. Prepisujem iz knjige *Molitvom do zdravlja*, najprije prva 4 poglavlja, zatim peto i šesto. Pomoći će, u to sam sigurna!

Otišla sam po nalaze Rtg – sve super, nema nikakvih znakova na kukovima. Otvaram fra Ivinu knjigu: Neopraštanje. Nadam se: svima sve oprostila. Zato je nestala bol i problemi u kuku.

19. 05. 2011. – Promijenio mi se život. Hvala Ti Duše Sveti!

Budim se ujutro rano, pa nastavljam spavati. U međuvremenu nešto pišem, prepisujem iz knjige fra Ive. Ujutro otvaram *facebook*. Fra Ivo Pavić je poslao neke materijale. Hvala! Hvala! Bogu hvala! Hvala fra Ivo!

Izmijenio mi se život u potpunosti!

3.8. Čvrsta i stabilna ličnost

20. 05. 2011. – Osjećam da sam odrasla, ponovno izgrađena, u čvrstu i stabilnu, uravnoveženu i odlučnu ličnost, za kakvom sam cijelog života potajno vjerljivo težila. „Bog moje podsvijesti“ postao je i Bog moje svijesti, hoću reći: privela sam k svijesti nesvjesni dio sebe. Time sam izlijecila sebe i na nesvjesnom nivou.

Dakle, ne samo kosti, mišići, živci, nego i nesvjesno, ličnost, osobnost, nagoni, instinkti, impulsi.

Hvala Ti Bože!

Dovijeka će klicati Imenu Gospodnjem! Dovijeka će Te slaviti!

3.9. Zahvala

Bogu sam zahvalna na svemu, od začeća, rođenja i života mene i mojih prapredaka i predaka, moje obitelji i mojeg potomstva pa sve do snage Ljubavi kojom me je ozdravio i izlijeo te Mira koji mi je nesebično darovao i daruje mi ga i dalje. Posebno na tome što me je u ovih posljednjih 12 godina o svemu osvijestio, oslobođio, otkupio i, eto, ozdravio; Što me je vodio putevima spoznaje od Svetlosti Njegova Božanskog Lica do biti mojega bića.

Fra Ivi Paviću sam zahvalna jer je snagom Duha Svetoga znao kao svećenik dodirnuti i izlijeviti ona bolna mjesta i „rane“ koje su bile ostale neizlijecene na ranijim stupnjevima svijesti, od fizičkih bolesti do duševnih i duhovnih, pa čak i zato što je snagom Duha Svetoga uspio riješiti neke filozofiske probleme koje sama ne bih umjela. Od 10. travnja ove godine, kada sam prvi puta prisustvovala fra Ivinim molitvama u Šurkovcu, do druge polovice svibnja iste godine kada ovo pišem, osjećam da redovno, snagom Duha, moli za mene te da je izmolio brojna ozdravljenja. Sada za sebe mogu reći da sam, konačno, zdrava. Na svim stupnjevima svijesti i u svakom pogledu. Medicinska istraživanja su u tijeku, nalaze će poslati čim prije, nadam se još ove godine. Iako me, možda, još katkada zaboli kuk, noga ili kičma, očekujem u svemu pozitivne medicinske ishode, jer to i osjećam, puno sam ozdravila u odnosu na posljednja istraživanja i puno se bolje osjećam. Bogu Hvala! Duhovno i duševno u cijelosti! Fizički 99 %.

Slava Bogu na visini!

Želim se također zahvaliti svećicima i svećenicima kojima sam se utjecala i koji su mi pomagali u mojoj duhovnoj obnovi, koja je trajala točno 12 godina. Prije toga bila sam duhovno mrtva, tj. još ne probuđena. Nakon toga ostat ću, nadam se, duhovno budna u sve vrijeme i u svakom smislu. Dvanaest (12) godina je prošlo kao biblijskih 40 godina pustinje.

Također sam zahvalna i svim ostalim bićima, nebeskim i zemaljskim, koja su mi dolazila ususret ili pomagali na ovaj ili onaj način, možda samim svojim postojanjem, kao Sunce i Mjesec i zvijezde, kao moralni zakoni i Božje Zapovijedi itd.

Iskreno da kažem, kad bi Bog zbrojio sve moje grijehe, trebala bi mu visoka matematička naobrazba, a ne znam ni sama kamo bi ih sve stavio. Potrebno je doista pokazati i prikazati Bogu svaku svoju ranu, pa i onu najmanju i, može se činiti, najneznatniju, jer upravo se ona sa svim posljedicama i faktorima, zavukla negdje duboko u kosti, kukove, psihu, živce. Da bi se ovi izlijеčili potrebno je Božje oproštenje, smilovanje. Božja milost. Potrebno je najprije priznati se grješnikom da bi nas Isus mogao liječiti. A kako bi nas Bog mogao liječiti, potrebno je da mu svjesno prikažemo čitavo naše biće, sav naš život. Posebno sam na ovome zahvalna Duhu Svetom, jer me je upozorio na važnost i povezanost vjere, molitve i života i oslobođio u meni duhove bolesti; Koliko je važno svim svojim bićem, a ne tek riječju i mišlju, od srca oprostiti svemu i svakome.

Sada ujedno vidim koliko je veliko i Božansko Srce Isusovo, kojemu se utječem. A ja sam tek pojedinka u ovome svijetu kojemu je potrebna svetost sviju, kao što smo svi na svetost i pozvani. Zato ču do vijeka zahvaljivati Bogu i klicati Imenu Gospodnjemu!

Slava Bogu na visini! Slava Bogu na visini!

Najzad, teorija bez prakse je slijepa, praksa bez duhovnosti je mrtva. Svjedočim to kao intelektualac. Zahvaljujem Bogu i na teoriji kojom mi je dao da Ga upoznam, kao i na praksi života bez koje ne bih mogla čak niti disati te, također i nadasve, na duhovnosti koja mi je pomogla da u iskrenim trenutcima Božje prisutnosti osjetim Njegovu blizinu i Ljubav te da sve obuhvatim u cjelinu i da tako ozdravim. Bogu hvala!

4. Duša 3. – Spasitelj

06. 02. 2011. Drago mi je što u sebi, tako i na Nebu, imam Krista za učitelja, i to Krista spasitelja, spasitelja svijeta, spasitelja ljudi i duša, svega što je na Zemlji. Vidim Zemlju i sve što je na njoj okupano u svjetlosti, u Kristu Spasitelju, Velika Muka, molim te da izdržiš – govori Krist. Krist pobjeđuje. Pobijedila sam.

Bog me danas pozvao u službu. Služba Božja. Službenica Gospodnja. Zadatak je moj: spas čovječanstva. Duša je vječna, a tijelo prolazno. To Krist djeluje u meni, kroz mene i putem mene. Zadatak je moj: spas čovječanstva.

Napokon volim cijeli Svet, i biljke, i životinje i ljude. Tako volim cijelu sebe. A Bog mi kaže: Volim te takvu kakva jesi. Napokon, na ovom stupnju svijesti volim sebe kada volim sve u sebi i cijeli svijet. No, što je s propalicama, ubojicama, silejdžijama, razbojnicima, kurvama, lopovima,...? I njih volim. I njih je stvorio Bog, iako su se predali Vragu. Zato im šaljem svu svoju ljubav; ljubav kažem, ne tjelesnost; neka im bude dovoljna da ih prosvijetli i obrati na Dobro i na Boga!

Novi križ ti dajem, govori Krist u meni. Da ga poneseš za spas čovječanstva.

12. 02. 2011. – Život bez grijeha! Ne dakle onaj Isus kakvog sam upoznala niti Bog s kojim sam bila u jedinstvu, nego na najvišem stupnju svijesti Duha Svetoga Duh koji me vodi, koji je dobar i pravedan, Mir, tišina, Istina, Ljubav da ali ne seksualnost (tu me ostavi na miru, to je Vrag, to nije Bog), a Vragu ne dam mjesta u svom životu; duh koji je poniznost, milost i milosrđe.

Isus se proslavio u meni, po Ocu i Sinu i Duhu svetomu. I Marija, majka Njegova, također se proslavila u meni, po Ocu i Sinu i Duhu Svetomu. Hvala ti, Isuse, hvala, Marijo. O Bože, moraš me početi mijenjati, moraš me početi mijenjati! Moram započeti nove pokrete, novi Put. Bože, daj mi snage!

Hvala Ti, Isuse!

Mijenjajući sebe valjda ču (će se) promijeniti i svijet oko sebe. Pa dobro, ako je Tebi za spas čovječanstva...

Prošla sam u duši čitavu Bibliju, Stari i Novi Zavjet; gotovo sve događaje imam zapisane u svom umu i srcu, u svojoj duši. I Adama i Abrahama i Davida i Nou i Isusa, i progonstva, sužanjstvo, slobodu i Istину; bila sam i Židov i Kršćanin. Sad počinjem činiti nešto novo, djelovati budućnost.

Nova duša: Bože, u meni se obistinilo sve što je Zapisano! Daj mi da progovorim po prorocima, da liječim, da spasim čovječanstvo, da budem s čovjekom za čovjeka, daj mi da dišem k'o što svemir diše, da živim u Ljubavi (ne seksu), Istini i Dobroti! Ranokršćanska duša, mladokršćanska. Svi zakoni i

zapovijedi Božje za mene su, sva obećanja i zavjeti što sam ih Bogu dala i Isusu i Mariji. Bog je za mene.

Nisam s Bogom sjedinjena ni na jednom stupnju svijesti.
Potpuno samostalna duša.

Ti se Bože pobrini da mojoj duši ništa ne fali i da svega ima dovoljno, novaca, sreće, zdravlja, hrane, odjeće, obuće, ljubavi, prijatelja i prijateljica, ..., da joj naprosto ničeg ne nedostaje.

Sva sam tvoja. Predajem se cijela Tebi, Jahve, o Bože moj, ne diraj me seksualno.

Dovedi k meni malene i ljudе kojima sam potrebna i kojima mogu pomoći.

Ili, ako ovaj križ što si mi ga dao – za spas čovječanstva – treba da bude drukčiji i teži, daj mi Bože snage da ga nosim do kraja, da izdržim, daj mi Bože uvijek svjesnost da si mi ga Ti darovao i da si me stvorio iz ljubavi.

Ja bih ipak da imam barem jednu srodnu dušu, a želim i dug i sretan i zdrav život svojoj majci i sestri i Davidu i svima, cijelome svijetu, čovječanstvu.

Ti si, Bože, izabrao za mene ovaj težak križ samostalnosti. Još ne shvaćam točno što pod time Ti podrazumijevaš, nadam se ne samoću, već karakter, ličnost, volju, odlučnost, jer živjeti samostalno ne znači uvijek i živjeti sam. Pobrini se za mene – smijem li to reći htijući i sama biti samostalna?

Jer, ipak, i da živim posve samostalno, živim u Tvojoj Ljubavi i Dobroti i u Tebe se, Gospodine, uzdam!

Potpuno si samostalna duša – govori Bog u meni.

(Vidi pismo: *Prečasni župniče, od 16. 12. 2010.*)

MIR I DOBRO (RADOST) CIJELOME SVIJETU!

13. 02. 2011. – nakon noćnog bdijenja: povlačim se, u samostan... moje duše

Ako je to za spas moje duše, za spas čovječanstva. U svakom slučaju odlučila sam povući se od svijeta i provesti ovaj dio života u miru i tišini.

Dakle, pošla sam od toga da smo Bog i ja jedno i činimo jedinstvo s cijelim kozmosom. Preko jedinstva s cijelim svijetom. Preko jedinstva s anđelima i svetima. Preko jedinstva sa svećenicima i svetim živim dušama. Preko jedinstva sa biljkama, ljudima i životinjama. Preko identiteta i jedinstva sama sa sobom, do toga da odem u samostan i tamo se izborim za svetost. Sve meditirajući na svom krevetu. Neki su na svetost pozvani!

Najzad, što očekujem od tzv. golog života? Goli život? Misliš li život bez duha? Ja toga ne poznajem. Ali goli život, na najnižem stupnju svijesti, ..., goli život mene kao pojedinca/pojedinke, ..., misliš ono: klarise, monahinje? Ma ne, neka bude: **zdrav, normalan, prosječan i nježan život.** Neka bude bogat sadržajima i pozitivnim vrijednostima.

*Svi zavjeti, obećanja i brakovi ostaju, čak i kad sam prah.
Takva odlazim u vječnost.*

Najzad, život je duh-dah. Dok dišem i kako dišem.

Ničega se ne bojim, život bez Boga ionako nije moguć.

S Kristom sam proživjela najljepše trenutke svog života, posljednjih 14 godina. Sav me obasiao i prosvijetlio svojom božanskom svjetlošću, od začeća, djetinjstva, mladosti, zrelosti, učenja, Muke, smrti i uskrsnuća. Obećala sam mu da više nikada, nikada, nikada neću sagriješiti, da ću poštivati sve Božje zapovijedi, tamo gdje mogu, a moram uvijek i svugdje, ljubim Ga nadasve. Tako neka bude! Amen. Predamnom je bolji život, bolji i ljepši dani, život pun nade, ispunjen dobrotom. Ono što sam naučila ostaje mi za sva vremena. Živim jedan zdrav, normalan, moralno kvalitetan i pošten, bogoljubni, prosječan i nježan, sretan život. Život ispunjen radošću i radom, radom u struci. Svi zavjeti, obećanja i brakovi ostaju.

Još je nešto preostalo: prije nego reknem „Addio“ moram istjerati Vraga iz sebe, iz moje „kuće“. Kako je to teško učiniti. Ubojica nisam da ga ubijem, mogu ga jedino promijeniti i učiniti da bude neko „božanstvo“, dobar, pošten i svet. Za to će trebati malo muke. Ali vrag ostaje, ipak, što da radim s njim? Je li se to Isus pretvorio u vraga? Bože, ti koji Jesi, pomozi mi. Zaklinjem te svim svetim – kaže Smiljan Dragan Kožul. Moli i James Manjackal. I Dražen Radigović. Što da radim?

O Bože, zar si mi i prokleo dušu? Tko može proklinjati? Ta i Isusa su proklinjali! Iako sveti Pavao kaže da ne može Duh od Boga prokleti Isusa, tako je. Kod mene čak Isus (Bog) proklinje moju dušu, šalje je u Pakao, k Vragu. Do kada će to biti? Isuse, svjesna sam svojih grijeha, kajem se, oprosti mi. A mislila sam da je duša vječna; Ti kažeš da nije, nego se samo ciklički obnavlja i usavršuje. Duša doista ima svoj početak i kraj, rođenje u Bogu, svršetak u Paklu.

„Oprostio sam ti grijehu“ – kažeš mi. Pa ipak, zasluženu kaznu treba odraditi na Zemlji. (Sara Pindrić – pjesme o Isusu i Mariji). Isuse, Bože, hvala što me voliš takvu kakva jesam. Potrudit ću se da zablistam u budućnosti u jednom novom sjaju, boljem svjetlu i zdravom duhu. To vas od srca molim.

Moja duša pati – kao i u Izaije.

4.1. Učim se ljubiti/ vježba koncentracije

Put me doveo dotle da mijenjam BITAK, koji je Jedan, nepodijeljen i vječan, u bit ili esenciju, u ono BITI vječnoga otajstva – koje je LJUBAV, to jest da iz punine svemira u kojem živimo, mičemo se i jesmo napokon dođem do i pođem od same sebe, od svoje najskrivenije unutrašnjosti. Trebalo ju je dakako najprije razotkriti, rasvijetliti. Eto čemu svi nesporazumi oko izgovaranja i zašutkivanja tajne. Ono DA da se tajna čuje u svemiru djelovalo je prije svega strano i neobično jer kako onda nešto može biti tajna ako se čuje u cijelom svemiru? Ono NE toga da se tajna čuje u svemiru nije

mi bilo moguće izvesti obzirom na snagu DA. I DA je pobijedilo; Bog me rasvijetlio na svim stupnjevima svijesti, čak i onim najskrivenijim. Sada dakle BITAK, koji je suština, srž, esencija, koji je naprosto neizreciv, a ipak sam ga izrekla, treba promijeniti kako bismo mijenjali sebe, svijet, univerzum, dakako i obitelj, grad u kojem živimo, državu, naciju, čovječanstvo i pojedince u njemu. Taj BITAK, koji je JEDAN, NEPODJELJIV I VJEĆAN, ovako umanjen da je doista manji od goruščina zrna, koji je DUH, ISKON i ISTINA, sada postaje za nas opet tako velik da ga razmatramo kao zasebnu cjelinu. Ne govorimo ovdje o bitku po sebi i bitku za sebe iako uzimamo u obzir ono što je glede toga rečeno. Više nas zanima prvobitno shvaćanje bitka, ono Heraklita, Parmenida, Platona i Aristotela. No još i ranije, hebrejski pojam Jednoga kojeg su Grci preveli kao *Aletheia*, Latini kao *Veritas*, a koje je Bog ili Istina.

U osnovi je dakle Bog, Aristotelovski pojmljen kao impuls, kao prvi nepokrenuti pokretač. Taj bitak dakle koji je Bog ili Istina sada treba mijenjati u njegovoj biti ili supstanciji; nakon toliko stoljeća tradicije i ukorijenjenosti u našim umovima i u našim glavama; štoviše: u svjetskom Umu koji je sam Bitak. A rekli smo: BOG JE LJUBAV i Bitak, koji je duh, jest ljubav, ono ljubljeno, dakle vječno. U Bitku treba mijenjati bit odnosno srž to jest ljubav. Odatle polazimo. Naučimo se voljeti, ljubiti jedni druge kao samoga sebe to jest ljubiti samoga sebe. To je doista najteži zadatak što nam ga je Bog dao, a ljubiti samoga sebe ne možemo ako ne ljubimo drugoga. Ali kako? Sigurno ne spolno, razvratno, već čista srca, u punini

srca, jednostavno srcem. To je današnjem čovjeku tako potrebno i na to je toliko zaboravio da ga treba stalno podsjećati na tu istinu. Jer Bog je ljubav i ako je Bog ljubav, onda sam ja Njegovo dijete, ono ljubljeno. A da bih funkcionirala u potpunosti u jedinstvu Duha moram ljubiti i biti ono ljubljeno dakako čista srca, a ne tek spolno, što je zapravo samo površno i posljednje na redu, ako uopće. Jer Bog je Ljubav. Bog je toliko ljubio svijet da je dao Sina svoga jedinoga za nas; i ja toliko ljubim Boga da Mu se sva predajem, dajem cijelu sebe Njemu, za Njega. Sin, pak, koji je Krist, živi u slavi po duhu koji je bit ili esencija, to jest supstancija, jedina postojeća i prisutna po krštenju u svakom od nas. Zato Bog, koji je Ljubav, putem Krista, koji je istobitan s Ocem, mijenja po svom životu, razapinjanju, slavi i uskrsnuću svakoga od nas. Time Bog, koji je Ljubav, mijenja svijet i svakog pojedinačno; Ako smo mi Njemu otvoreni, a jesmo, jer Bog nas svojim duhom vodi. Tako u procesu svjetske povijesti ozbiljujemo uvijek sve više i uvijek na bolje same sebe, svoju bit ili suštinu kao čovjeka, postajući i sami sve sličniji ili nalik bogo-čovjeku koji po duhu već stanuje u nama. Mi sami već jesmo bogo-čovjek, u duhovnom pogledu, samo se trebamo realizirati. Pali smo na Zemlju, manji od anđela, da bismo tu istinu spoznali i da bismo je ostvarili, realizirali. Biti nalik Kristu, suočiti se s Kristom, biti nalik Kralju Mira i pobjedniku u meditaciji i kontemplaciji, u vježbi koncentracije, to će reći: držati svijet na okupu u jedinstvu, miru i ljubavi. To je to! Otkriti Bitak, bit ili suštinu, esenciju i supstanciju tog trojeg jest naš misaoni i

duhovni zadatak. Štoviše, živjeti u punini Ljubavi, Jedinstva i Mira!

Ljubav je sila koja pokreće svijet. Jedinstvo drži svijet na okupu. Mir omogućuje da jesmo, da budemo u cjelini, sjedinjeni, u jedinstvu, u ljubavi.

Bog u nama čisti srce od svega zlog i lošeg, a nadograđuje ga boljim i savršenijim da bi se tako, svagda iznova, u jedinstvu svjetske povijesti usavršavalо i oplemenjivalо sve do onog trenutka kada ponovno postigne cjelinu u vječnosti, kada ponovno postane cijelo vječno Jedno ili naprsto Bitak/Bog. Takvo duhovno sjedinjenje i stupanj savršenstva postiže se u pojedinca u meditaciji, kontemplaciji i miru, ali i u svakodnevnom životu i radu, ljubeći srcem, umom, dušom i svom snagom svojom koja nam je dana od Boga.

Ako smo mi dakle taj bogo-čovjek s kojim se stalno suočujemo, to znači da moramo same sebe voljeti kao Boga i, naravno, kao bližnjega svoga, jer ljubeći bližnjega ljubimo Boga i, obratno, ljubeći Boga ljubimo bližnjega i same sebe. A kako nam je to moguće? Svim umom svojim, svom dušom svojom, svim srcem svojim i svom snagom svojom. A to je ujedno Prva Zapovijed Božja. Eto, baš tako!

U taj novi ESSE ugraditi cijelu sebe! Naravno ono najbolje što se može!!! Rastem u jedinstvu s Bogom!!!

Možemo dakako otici i dalje. Možemo pitati: što je još potrebno da bi svijet bio savršen, da bi čovjek bio potpun, zdrav? U odgovore bih svakako preporučila harmoniju i

ravnotežu, a s tim smo onda u humanizmu i renesansi (mišljenja).

U Zagrebu, 10. 09. 09.

Vječni Oče, prikazujem Ti Tijelo i Krv, dušu i božanstvo Tvojeg preljubljenoga Sina Isusa Krista, kao zadovoljštinu za naše grijeha i grijeha cijelog svijeta.

Po pregorkoj Muci Isusovoj smiluj se nama i cijelome svijetu!

4.2. Istina, Ljepota, Dobrota

Do sada smo govorili o Ljubavi, Jedinstvu i Miru, harmoniji i ravnoteži. Jednom, kad duša postigne takav stupanj svijesti, svjesnosti i duhovne zbilje, kad duša zablješti u svojoj ljepoti, očišćena od grijeha – na tom dakle stupnju izlaska iz tamne noći, kako je zove Sveti Ivan od Križa – duša bivstvuje u svojoj istini i dobroti upravo lijepa, u svoj svojoj ljepoti; Bogom danoj i omogućenoj. Na takvom stupnju razvoja svijesti i svjesnosti valja se zaustaviti u razmatranju, kako duša ne bi zaobišla taj izuzetno važan stupanj (faktor svetosti), jer su upravo ljepota, istina i dobrota duše ona tri pokretača koji omogućuju pojedincu, pa zato i svijetu, da napreduje na putu savršenstva i svetosti. A taj je put dan svakome od nas, upisan u naša srca kao put kojim se svakodnevno krećemo, put kojim hodimo. Moglo bi se usporediti sa svakodnevnim kretanjem dana, kretanjem Zemlje, Sunca i Mjeseca, zvijezda. Sve se kreće dakako u jednom sveopćem Miru, u svemiru. Taj Mir koji smo već postigli jest zapravo jedan od bitnih ciljeva samog

tog našeg puta. Za dušu je važno da prebiva u istini i da bude sama Istina ili ogledalo istine, ne laži ili prijevara, ne kleveta, ničeg negativnog. No Istina, kako znamo, jest sam Isus, Život Isusov sa svim Njegovim karakteristikama. Zato duša mora biti u potpunosti suočena s Isusom kakvog Ga poznajemo. Isus u majčinoj utrobi, dijete Isus, dječak Isus, Isus u skrovitom životu, u javnom životu, muka, smrt, uskrsnuće, uzašašće, slava. Takva mora biti naša duša na ovom stupnju, ujedno i lijepa, blještava u svojoj ljepoti koja svijetli primjerom. Također i u dobroti otvorenoj prema svima i svakome. Takvu će dušu onda Bog privući k sebi snagom svoje Ljubavi i voditi je svojim savršenim putevima Mira. To nije iluzija, idealizam. To je upravo put kretanja duše i svjetske duše, svemira.

(Potreban je doista uvod u filozofiju da bi se ovo ovdje pojmilo u suštini.)

Na ovom stupnju vidim i osjećam da sam postigla onaj stupanj svetosti za kojim sam težila i čemu sam se nadala. Duša je sada potpuno sjedinjena s Bogom, Jedno s Bogom, čisti bitak, ono BITI i u njemu miruje i kreće se istovremeno. Ostalo je stvar Božje providnosti, s kojim sam bitno sjedinjena.

U Zagrebu, 11. 09. 2009.

*Ne trebaš hodati po vodi,
Ne moraš biti bolji od drugih,
Nemaš ništa više od onoga
što svi ostali imaju,*

*ali ono što čini razliku
djela su kojima kod drugih
ostavljaš svoj trag.*

(Otisak srca)

Vječni Oče, prikazujem Ti Tijelo i Krv, dušu i božanstvo Tvojeg preljubljenoga Sina Isusa Krista, kao zadovoljštinu za naše grijeha i grijeha cijelog svijeta.

Po pregorkoj Muci Isusovoj smiluj se nama i cijelome svijetu!

4.3. Prvobitni princip to jest seksualnost

Problem očito nije u bitku, koji je Jedan, Neponovljiv i Vječan to jest LJUBAV, nego u iskonu, to jest SEKSUALNOST. U tom prvobitnom principu koji ovdje nastojimo dodirnuti i izlijеčiti i od njega, teče dalje čitava povijest. Baš kao u Aristotelova «Prvog nepokrenutog pokretača» /Noesis Noeseos/ pojmljeno kao Bog, tako se i ovdje prvobitan princip, tj. seksualnost odnosno ISKON postavlja kao vrhunac i počelo, alfa i omega cijelog istraživanja. Na vrhuncu meditacije, nakon kontemplacije i savršenog sjedinjenja s Kristom, pokazao mi se ovaj ISKON kao još netaknuto mjesto, nerasvjetljeno, a postojeće, kao ono bitno u nebitnom, bitno u bitnom. To ujedno znači da ono neizrecivo i nepojmljivo a postojeće postaje stvarno i problematično za nas. Osvijestivši ga, već smo riješili pola problema; drugu polovicu polako i postupno inzistirajući na tome da se prošlost nikada i ni u kom pogledu ne smije ponoviti, a prezent i budućnost da uvijek budu u sjedinjenju

volja svetosti i savršenstva života kakav smo ranije prikazali. Iskon, dakle, seksualnost preduvjet je ljubavi, tj. bitka ili onoga BITI svega postojećeg, a taj prvotni princip života koji je zapravo samo impuls ili netom usmjeren Božji prst prema nama ljudima i svemu nižem jest *condicio sine qua non* svega postojećeg. Taj prvočitni princip treba u nama liječiti, tu refleksivnost, izražajnost, očitu u svakome od nas. Ne možemo biti mrtvi u tome, ali možemo utihnuti i zatomiti, odnosno preusmjeriti našu seksualnost u neku drugu izražajnu formu na primjer umjetnost ili poeziju, tj. u stvaralaštvo, zar ne? Ili, što mislite o Isusovu primjeru: taj Bogočovjek ostao je miran pred Jeruzalemskim ženama i kćerima; u svojoj auri, u svojoj meditaciji i kontemplaciji, sačuvao je savršeni MIR i ostao potpuno jedno sam sa sobom i s Bogom. Takvo savršenstvo treba vježbati!!!

Ako je riječ o izlječenju bolesnog stanja sebe, odnosno svijesti to jest seksualnosti, treba poći od uspostave ravnoteže među neuravnoteženim i istaknutim predjelima i dijelovima da bi se postigao sklad, mir i cjelina, harmonija dijelova (o čemu sam ranije pisala). Sve se postiže uz Božju milost i snagom Uma, univerzalnog i vječnog Uma i (zakona) srca (Srca) koje je Riječ, Logos, Istina koja prebiva u nama i koja je također osvijetljena, a u kojoj je princip seksualnosti postao također od prvotne važnosti. Tako Istina i Iskon postaju ponovno ono zajedničko Jedno koje smo osvijetlili, sada kao ono BITI svakog pojedinačnog bitka i svemira kao cjeline: Prvobitni impuls, tj. seksualnost.

U Zagrebu, 11. 09. 2009.

Sada sam napokon zdrava. U obuhvatnoj Cjelini Isus je sa sobom pomirio svijet i što je u njemu, te ga doveo u sklad, jedinstvo, harmoniju i ravnotežu. Bez prekida, sada stvari funkcioniraju tako kako izgleda, u potpunom miru i cjelini, skladu i harmoniji, Ljubavi i ravnoteži. Izlijecila sam sebe!

Sad imam, dakako, još nekih želja kao što su: ona za duhovnim i materijalnim blagostanjem, za jedinstvom i savršenstvom duše, za novcem, srećom, vječno dobrom zdravljem, vječnom Ljubavi prema Vječnoj Istini, Ljepoti i Dobroti. Imam i želju da u mojoj milosti Bog bude uvijek na prvom mjestu, sada ne pojmljen kao Otac nego kao Savršenstvo, sjaj i odsjaj prema kojemu se ravnamo; Bog, ta sveobuhvatna cjelina, savršenstvo Uma i Srca prema kojemu se ravnamo. Jedinstvo Volje. Svetost. Ljubav i Mir. Savršenstvo duša. Duhovno sjedinjenje.

Došlo je vrijeme da to «stalno razapinjanje sebe» zamijenim ljubavlju prema Bogu i prema biti u Njemu.

Sad vidim zašto me Bog poziva na život izvan Crkve; jer se, naime, u njoj, na oltarima i na misama, događa ponavljanje onoga što je Isus upravo otkupio, ponavljanje moje prošlosti. Dakle, živjeti izvan Crkve. A dala sam zavjet u duhu, zavjet Ljubavi. Vidjet ću što mi kaže MB Bistrička: NOVO NEBO, NOVA ZEMLJA, NOVI LJUDI, NOVI SVIJET, IZRAEL.

Ozdravila sam u cjelini. U svemu vam hvala. Bogu hvala i slava na Nebu!

U Zagrebu, 17. 09. 2009.

4.4 MOLITVA ZA ŽIVOTNE RADOSTI

Izmolit će se da se raduješ u Nebesima –

Kaže Isus u meni;

Tako ćeš se radovati i na Zemlji!

Da nakon vremena progonstva

Opet dođeš k sebi

I tako objediniš Svetmir sa svojim bitkom,

Sa svojom BITI,

Koji su zapravo Sve = Jedno.

Izmolit će se da se raduješ u Nebesima,

Da stvorиш jedno novo prijateljstvo

Koje će cvasti, cvjetati

Upravo tamo gdje treba.

I da Mir i Ljubav vladaju Svetom,

Da Pravednost pobjeđuje, da se Ljepota i Dobrota

Raduju u Svetmiru i zajedno s tobom.

Da Istina vlada, jer Istina je Mir; a Mir je Ljubav;

Ljubav je Ljepota; Ljepota je Dobrota,

Sve vrline.

Izmolit će se da pobijediš.

Po Kristu Gospodinu našemu.

Ljubi Gospodina Boga svoga

Svim umom svojim, svim srcem svojim,

Svom snagom svojom, svom dušom svojom

I nemaj drugih Bogova uz Mene!

Ne izusti Imena Gospodina Boga svoga uzalud!

Spomeni se da svetkuješ Dan Gospodnji.

Poštuj Oca i Majku da dugo živiš i dobro ti bude na Zemlji!

Ne ubij!

Ne sagriješi bludno!

Ne ukradi!

Ne reci lažna svjedočanstva!

Ne poželi tuđeg ženidbenog druga!

Ne poželi nikakve tuđe stvari!

Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe!

Ali ljubi i neprijatelja svoga!

I Bog će ti oprostiti.

Srce ti je Kamen na kojem su upisane ove Zapovijedi.

Izmolit će da se raduješ u Nebesima i na Zemlji,

Da nosiš u sebi Mir i Ravnotežu Svemira,

Zlatnu sredinu među krajnostima,

Da izmiriš krajnosti, da ih ne bude.

Izmolit će Mir i Ravnotežu Svjetova, Radost i Sreću,

Ljubav i Dobrotu, Istinu i Ljepotu, Zdravlje i Svetost;

sve u svemu i Sve u jednome; jedno u svemu i jedno u jednome,

Čistī Bitak, Istinu, bit, naprsto ono JESAM.

Izmolit će da budeš.

Izmolit će da te ne muče logički problemi i pogreške

I da ih ne živiš.

Izmolit će i da gramatički problemi hermeneutike

Postanu samo prošlost;

Da svi filozofski problemi budu riješeni;

Da sve što je bilo ne bude više nikada

A ono što jesi da bude i bit će.

Izmolit ћu da te volim;

Jednu novu svjetlost za tebe.

Izmolit ћu da spojevi u svemiru i u svijetu

I u twojоj glavi i u tvojem srcu

I u tvojem Umu i u twojоj Duši

Budu uvijek spojeni,

A oni nespojeni da se spoje

I da ostanu uvijek takvi;

Da elementi budu na mjestu i cijeli,

Da molekule, atomi, prašina,

Sve bude u svemu i jedno u jednome,

Da svijet funkcioniра kao cjelina

U Ljubavi, Jedinstvu i Miru, Skladu i ravnoteži.

U Kozmosu.

Postojim.

U Zagrebu, 07. 10. 2009.

Sanda Glavaš:

Danas sam ostvarila Mir i Ravnotežu, postigla sam harmoniju.

4.5. Križ Mučeništva

To su, dakle, ne mali propusti i pogreške učinjene u mladosti i općenito u prošlosti, a tiču se seksualnosti. Nakon jučerašnje isповједi dozvolila sam Isusu da me bičuje i zbog toga čak i kamenuje. Tako sam provela dio noći. Nije mi bilo ni malo lako. Istovremeno me Isus dalje usavršavao u duhovnom nekonzumiranom braku (priča iz prošlosti moje bake Betike).

Tako je otkupio moju lozu po bakama i djedovima. Što reče Eli: tako je valjda moralo biti. Zbog toga je Isus došao na Zemlju i među nas; možda je i baka Betika trebala postići ono što ja postižem u duhu, otkupljenje loze s Isusom, otkupljenje stabla. Eto, kolikogod me koštalo srama i brige, neprospavanih noći okupanih u znoju i suzama, toliko je to dobro za moju lozu, moje stablo, moj život. Neću sad o tome. Hitler je napisao istoimenu knjigu, a moji su preci stradali u Auschwitzu. Rado ih se sjetim. Što su skrivili? Što mi znamo o njima? Jesu li trpjeli dovoljno – možda i za mene? Trpim li ja dovoljno za cijelu lozu, čitavo stablo? Moram li toliko trpjeti? Moramo li uopće trpjeti? U čemu je spas? Spasonosno trpljenje? Ili radosti i život? Život?! Zdravlje! Zdravlje loze i duhovno zdravlje!!! Jesam li i ja morala seksualno trpjeti, sada ne po onom što je već prošlo, niti po onom drugom, nego po onom što jučer isповijedih kao grijeh? Što mi žene smatramo grijehom i sramom, muški s ponosom ističu; Bože mi prosti....

Što još da učinim za tebe da te dovedem u red? – pita sad Isus u meni. Išibaj me Isuse najjače što možeš. Bičuj me do iznemoglosti. Kamenovao me jesi, nisam posustala. Kamenuj me opet. Ali nemoj me ubiti jer ubojstvo je grijeh. **Učini moju dušu lijepom poput Tvoje.** Cjelovitom i jedinstvenom, a tako jednostavnom i lijepom; jakom da mogu podnijeti Križ!.

U Zagrebu, 26. 11. 2009.

*Ono što sam bila sada više nisam.
Ono što će biti još za sada nisam.
Vježbam se u duhovnosti.
To je sve što jesam.
Suma trenutaka trenutak.*

4.6. EVO ŠTO MI JE UČINIO GOSPODIN

**EVO ŠTO MI JE UČINIO GOSPODIN, KAKO MI SE
SMILOVAO!!!**

**IDITE PO SVEM SVIJETU I PROPOVIJEDAJTE
EVANĐELJE!!!**

*Veliča duša moja Gospodina
i raduje se duh moj u Bogu Spasu mojem
što je pogledao na poniženje sluškinje svoje.
Jer gle, od sad će me zvati blaženom svi naraštaji.
Jer mi učini velike stvari Svesilni
sveto je ime njegovo.
I milosrđe je njegovo od koljena do koljena
onima koji ga se boje.
Pokazuje jakost mišicom svojom,
rasipa one koji su oholi u mislima srca svojega.
Skida s prijestolja silne vladare
i visoko podiže ponizne.
Napunja gladne dobrima,
a bogataše otpušta prazne.*

*Štiti Izraela, slugu svojega,
sjećajući se milosrđa svoga.
Kao što je obećao ocima našim,
Abrahamu i potomstvu njegovu dovijeka.*

(Usp. Lk 1:46-55, Hvalospjev Marijin)

Jer velika mi djela učini Gospodin, sveto je Ime Njegovo.

Sanda Glavaš, summary, 16. 09. 2010.

4.7. Kako sam pobijedila depresiju?

Inicirana u Ljubav

U Hrvatskoj se psihanaliza i psihologija vrlo rijetko upotrebljavaju u medicinskoj praksi. Hoću reći: postoje ali samo za test inteligencije i eventualno test emocionalne inteligencije. Duhovnom inteligencijom bave se još uvijek samo svećenici, ali oni ne zaokružuju znanje u ocjenu. Osim psihologa, koji se uglavnom bave papirologijom, također su rijetki i psihijatri koji bi na taj način liječili svoje pacijente; lijekovi su naime pobijedili, čini se, svaki razgovor. Kad odete u bolnicu, nezdravi, rastrgani i željni toga da budete razumljeni, ostave vas u sobi od jutra do mraka bez ikakve aktivnosti ili možda radija ili televizije, i daju vam sredstva za umirenje od kojih samo vegetirate. Ne rijedak je slučaj u hrvatskim bolnicama da se pacijenti zaguše vezani za krevet u takozvanim „luđačkim košuljama“, jer je često pomankanje jastuka kojim bi vam se glava barem malo uzdigla pa biste tako

mogli i malo „doći do zraka“ nakon medikamentoze. Toliko o tome.

U depresiju sam upala još u šesnaestoj godini života, a možda koji dan i ranije, iz razloga koji vam ne mogu reći jer sam dala **zavjet**. Uglavnom, razlog je bio velik i vodio je sve do jako crnih misli, a možda, iako se ne sjećam, i do suicidalnih pomisli zbog toga. U mojoj glavi često je vladao mrak. Suze sam ronila od jutra do noći, kad god sam mogla zatvarala sam se u svoju sobu, učila, bila čak najbolji đak u razredu, ali razumijevanja tu nije bilo, posebno ne od strane obitelji, a kamoli od socijalne sredine koja o tome nije znala ništa. Umjesto razgovora vladala je šutnja, a nerijetko i svađa u obitelji, između oca i majke, između mene i sestre.

Štoviše, sad vidim da grijem. Kao djevojčica od 8 godina imala sam tešku saobraćajnu nesreću s jakim potresom mozga i trajnom invalidnošću na kičmu, nogu i naravno glavu. Majka me je vodila na fizikalne terapije u Zagreb, a to znači od moje kuće najprije me je vukla, jer hodati nisam mogla a bila sam preteška za nošenje (o invalidskim kolicima ili štapu se nikada nije govorilo, a u Socijalističkoj Republici Hrvatskoj, odnosno tada još Jugoslaviji, to je bio znak privilegiranih), barem pola sata do prigradskog autobusa. Zatim je trebalo proći vrijeme vožnje, često stojeći, do autobusnog terminala, često i duže od sat vremena zbog velikih gužva u prometu i općenito nereguliranog prometa, a tada je trebalo da naprosto ugura sebe i mene u redovito prenaruđen tramvaj koji je u smjeru bolnice kamo me je majka vodila vozio dva-tri puta u sat vremena.

Tako svaki, pa onda svaki drugi dan. Desetak i više godina. Sada napokon hodam, makar šepajući i bolno, zahvaljujući upornosti svojoj i svoje majke. U isto vrijeme, otac, pokoj mu duši, koji je živio s nama u kući, vodio je pijanke i opijanja i, iako je u duši bio dobar, čak je i on pokušao samoubojstvo. S prvog kata pao je na stepenični ulaz prizemlja i razbio kuk, te tako ostao invalid do kraja života. Sad je tek imao razlog više da se napije i da spava po grabama, makar i u snijegu!!! Umro je u bolnici za duševne bolesnike, liječen od alkoholne epilepsije. Tada počinje i moja depresija. Dakle, u osmoj godini života, bolje: u vrijeme moje mladosti. Polako mi se uvukla pod kožu.

Završila sam srednju školu i upisala Filozofski fakultet, smjer Filozofija i Fonetika. Razlog tome bio je želja za poznavanjem Istine, istine, ali i taj što sam u gimnaziji bila do ušiju zaljubljena u profesora iz filozofije, iako sam mu ipak uspjela reći NE – na što se on začudio. No dala sam obećanje da će njemu za ljubav diplomirati, pa i magistrirati filozofiju. Tako je i bilo. Filozofija je prije svega Ljubav, Ljubav prema Istinu. A tko ljubi Istinu u njenim različitim oblicima i formama, Istinu kao nepodijeljeno Jedno, taj se malo po malo uči mudrosti. No, budući da ta ljudska mudrost obuhvaća oblike valjane i nevaljane misli i metode spoznaje, uči ona i o tome što je dobro u životu, a što nije. Tako sam, spoznavajući Istinu i učeći se mudrosti, polako upijala u sebe relevantne spoznaje o čovjeku i svemiru, o mikro i makro kozmosu, o tome da o onome što je u našim pojedinačnim glavama ovisi

sudbina čovječanstva. Valjalo je to, dakako, usavršiti jednim kasnijim studijem teologije, pa onda upotpuniti i psihologijom.

Na fakultetu sam uspostavila jednu emotivnu vezu, koja i danas tinja, ako ne u emocijama barem u poznanstvu i druženju, s jednim umjetnikom. Sve u svemu, bolje je da je bilo tako kako je bilo. Bila sam sretna u toj vezi, iako bez prevelikog tjelesnog užitka. Naprsto, bili smo jedno za drugo. Veza je pukla kad se u naš odnos uplela njegova buduća žena i majka njegove dvoje djece, sada već pođraslih ljudi.

Tu je i završio svaki moj emotivni odnos. Ili ne, još kasnije, zaljubila sam se, i ovo samo duhovno, u mog Izraelskog, Jeruzalemskog, duhovnog učitelja, Isusa Nazarećanina. Tu počinje rasplet radnje, o kojem ću Vam sada govoriti.

U Jugoslaviji je sve mirišalo na rat, koji je dugo pripreman. Ja sam radila kao novinar free-lancer za dnevnu štampu „Večernji list“, „Vjesnik“ i „Sportske novosti“. Kako bih izbjegla situaciju, a vođena nekim čudnim i nepoznatim duhom, u vrijeme komunizma tj. socijalizma – i to samo političkog i možda ideološkog – pripremala sam se da odem u Italiju intervjuirati tada najslavniju nogometnu zvijezdu Diega Armanda Maradonu i to me spasilo. Prešla sam granicu u noći kad je počeo rat. Ali tugovala sam za svojom domovinom, teško sam trpjela gledajući scene preko televizije. Odmah sam se zauzela za dopisništvo na relaciji Italija – Jugoslavija (jer Hrvatska kao samostalna država još nije postojala, zapravo je bila srušena ona stara socijalistička tvorevina i nije se dalo ni naslutiti što će se sve dogoditi do i prije početka stvaranja nove

Hrvatske države, pa onda i sve do danas). Putovanja su se nizala, sad na području Hrvatske, sad u Bosni i Hercegovini. Sve srpska okupacija. Borbe, nemiri, koncentracijski logori, čupanja jezika, rezanja prstiju, masakri, izgorjele kuće, kastrirani muškarci, silovane žene, Muslimani u Srebrenici, Amerika, Rusija, Engleska, Bosna i Hercegovina, Srbija, Hrvatska,... i druge sile ili samo zemlje suučesnice tih stradanja, intervjuji. Sve u svemu, što od posla što od stresa, prošle su dobre četiri godine a da nisam noć prespavala. Iscrpila sam se i pukla.

Jednog dana, gostovala sam u jednom samostanu na Sardiniji, u svojstvu novinara, došao mi je u posjetu sam Gospodin, Isus Nazarećanin. Sam Gospodin došao me je posjetiti kada više drugog izlaza nije bilo. Tu počinje moje liječenje, ali i moje obraćenje. Moj novi život. Teško je u nekoliko redaka izreći kolike li ljepote u tom posjetu, kolike duhovnosti. Jer Isus je došao kao Duh, u ljudskom obliku, duhovno me je posjetio i ostao sa mnom tolike godine, sve do danas kada za to s radošću svjedočim. Čovjek odmah pomisli da je izabran, izabrani narod, pozvan da bude svet. No put je velik, a to je istina. Krenula sam na duhovni put, a sam je Isus bio moj svećenik i teolog i psiholog, moj psiho-terapeut.

Koliko se upliće u teološko iskustvo, nemojte mi zamjeriti. Htjela bih prikazati odnos Isusa i mene, Isusa kao psihologa i put ozdravljenja; Ono što sam nazvala psihoanaliza savjesti (na svim nivoima svijesti).

U prethodnom teološkom istraživanju (*DUŠA*), opisala sam kako je Isus u meni oslobađao naslage grijeha i liječio me po pitanju grešnosti. Sada bih htjela ukazati na činjenicu da duhovno postojanje Isusa i Njegova svemoćna Ljubav, kao i Ljubav Božja, odnosno, On će reći: Ljubav Očeva, jesu i mogu i moraju biti jači od ma kojeg Zla i ma koje bolesti koja može zadesiti čovjeka i čovječanstvo. Njegov Život, od Navještenja do Uskrsnuća, Njegova Muka, moraju i trebaju ukazati na činjenicu *eo ipso* da je čovjek s Kristom razapet na Križu života te da taj križ mora i može ponijeti sve do kraja. Tu je ujedno i tajna što je ovo istraživanje treba razotkriti, tajna postojanja. Biti razapet na Križu i moći ostati miran u svemu, unatoč pogrdama, unatoč bičevanjima, unatoč tome što se istina razotkrila u svoj njezinoj golotinji; nositi križ od početka do kraja i ostati jedinstven; šutjeti, moći biti model drugima i koji nas ljube i koji nas manje ljube ili nas ni ne poznaju; Istina kakva je Isus, Istina kakva je čovjek, svatko od nas. Time Krist postaje model u psihologiji, u psihanalizi za svakog čovjeka. Ne treba, međutim, zaboraviti da je Onaj koji je rođen prije svih vjekova jednako tako model i u vremena Mojsija i Starozavjetnih proroka, prije nego li se utjelovio na Zemlji. Doista, On je Duh koji je jednom sišao na Zemlju i utjelovio se radi svakog od nas, u svojem povijesnom vremenu, ali Duh koji živi i koji je duhovni učitelj s Nebesa. Isus je doista živ! Da bismo ga doživjeli, potrebno je prije svega duhovno biti kršten (o čemu govori apostol Ivan), iniciran u Ljubav. U bilo kojoj vjeri, u komunizmu i u ateizmu, u robovlasništvu ili

feudalizmu, u staro doba i u srednjem vijeku, kao i danas, Ljubav sve pobjeđuje, ljubav pobjeđuje sve.

Isus psiholog i psihoterapeut? Zar nisu i drugi nazoviučitelji govorili još nedavno za sebe da su to?

Jest, ali ovo što mi se dogodilo s Isusom jest Istina koju valja zabilježiti.

Bila sam nečista od spolnog grijeha, od grijeha ljubavi. Isus je prije svega došao da me oslobodi od toga, da me očisti. Ukazao mi je na tu nepravilnost. Pitao me zašto (sam to učinila). Ulazio je sve dublje i dublje u moju dušu, svijest i podsvijest. Osvijetlio je svaki detalj iz moje prošlosti. Doista, On je svjetlost svijeta; svjetlost svakog od nas! A grijeha je, dakako, bilo još. Nakon deset (10) godina čišćenja, oslobađanja od mojih grijeha i liječenja, propitujući me za svaki grijeh: zašto, i dajući mi odgovore po milosti kakvu samo Bog znade; o čemu sam pisala u traktatu „Duša“; došli smo do toga da kod isповijedanja vjere obratim pozornost i na to da „sagriješih mišlju“ i da se propitam o samom svojem mišljenju, o izvorima i uzrocima takvog mišljenja (nakon što sam preispitala djela, barem ona grješna), a Bog će me izlijeciti, odnosno, stavit će mi na put sve one dobre i drage osobe koje su mi za to potrebne. Da preispitam dakle procese svojeg mišljenja i svojih instinkata. Psihoanalizom i samoispitivanjem, uz Isusa sam ustvrdila da su neke stvari stečene, a neke nosim još od rođenja ili po genetici. Ustanovila sam i koje od njih i zamolila Boga za „Duhovnu kirurgiju i operaciju misli i mišljenja“. Doista, otkad imam Isusa za duhovnog Učitelja, ničega se ne trebam bojati i

ni od čega ogradičivati. Sin Božji i Sin Čovječji učinit će sve kako treba. Ja se samo trebam dati voditi. A to je ono najteže, jer svi smo, u ovoj ili onoj mjeri, barem malo, prepuni Sebe, svog identiteta. No, da nije bilo tako kako treba biti, ne bi bilo ni grijeha ni oslobođanja od grijeha. Sve Bog čini s namjerom da Ga upoznamo, da Mu se predamo, da budemo Njegovi, kao što i jesmo, djeca Božja, „Izabrani narod“.

Napominjem ovdje samo to da i filozofija, ah i te kako!, odgaja i obrazuje u mišljenju. Ma kakva ona bila, socijalistička ili robovlasnička, filozofija je uvijek ta koja uči misliti. A ja, izgleda, ni na diplomskom studiju niti na poslijediplomskom, nisam naučila misliti. Eto, na to me upozorio Isus. A sama želja za studijem filozofije, još u ona vremena, bila je najvjerojatnije želja za samoizlječenjem, samoiscjeljenjem Ljubavlju.

Mnogo godina kasnije, Isus me upozorava da sa mnom baš u Ljubavi nešto ne štima. A Inicirana u Božanske milosti, zapravo sam inicirana u Ljubav. Tu je, dakako, duhovni učitelj, Isus Nazarećanin, onaj koji odgaja i liječi. Eto zašto govorim o Isusu psihoterapeutu i psihologu. A liječi oblikujući me u svoje Tijelo, kako veli sveti Pavao, prema svom Začeću, Životu, Muci i Uskrsnuću, a valja i umrijeti starom čovjeku i roditi se novom.

I još nešto da napomenem: rat, onaj strašan rat, načinio je od mene roba u potrazi za informacijom. Više ili manje, gotovo uvijek, bila sam samo free-lancer i radila ne za ovu ili onu redakciju, nego za informaciju, a medije, tisak, TV, radio, novine, sama sam usput ili poslije informacije tražila. Takva

Ljubav za istinu u ratu je od mene učinila poslovnog manijaka. Trebalo mi je barem godinu dana da se oporavim. Ali u toj godini dana nisam baš ništa radila. To je bilo odonda od kada je došao Isus. Govoreći o Njegovom silasku na Zemlju radi mene, moj rođak, ujak, vojni neuropsihijatar, proglašio me bolesnom. Danas, zapravo, vidim da je mudrost o zlatnoj sredini zapravo ispravna za sve religije i svakog čovjeka; ni u čem ne treba pretjerivati, a kamoli u ljubavi – i to za svoj narod, svoju naciju. Ostala sam do danas nezaposlena, sad već umirovljena i sa socijalnom pomoći i na socijalnom „štapu“. Ova država koju sam ljubila i za koju sam se borila, na mene je gotovo zaboravila. A kako da ja to zaboravim?

Isus mi je svakako bio i ostao blizu; učinio je za mene najviše što je mogao; spasio me od propasti i ukazao mi na načine samoozbiljenja. Tu su i razna sveučilišta kao i ovo na kojemu se upravo realiziram.

No, Isus je išao i dalje u duhovnosti. Prosvijetlivši me iz nutrine, ukazao je na nedostatke u mojim nagonima i instinktima, u seksu, a toga ima podosta, čak previše. Možda sam zapravo tek tu najbolesnija (a tko nije, neka prvi baci kamen) pa je to ona dimenzija mene koju tek i treba istinski liječiti. Uglavnom, na svakom stupnju svijesti i svjesnosti naiđem na bolesti. Najprije fizička bolest, pa manija-depresija, mišljenje te sad instinkti i nagoni. Što je to? To će Isus izliječiti, uz Božju pomoć. Jer „**Nisam došao radi zdravih nego radi bolesnih**“. Tako se u meni ispunja Zakon, i Pismo i Proroci, Stari i Novi Zavjet. Sve što činim i sve što dišem, sve

što jesam i što mogu biti, zapisano je u Svetom Pismu i u Knjizi Života (Novi Zavjet). Na taj način lijećim sebe, dalje od sebe ne mogu. A što sam ja (u malom) to je svijet (u velikom), to je svijest, to je Bog. Tako to uči i filozofija od Berkeleya na ovamo.

Što bi bilo da stvorimo jednu novu filozofiju, filozofiju života, a da bude Istinita i ispravna?

Tu bih svakako trebala početi od Početka, i to od Drugog početka o kojem je govorio *Martin Heidegger* u svojim kasnim spisima, *das Ereignis*, o *Ereignis*, što sam u svom magisteriju obrazložila kao *događaj kao drugi početak* te to usmjerila u područje umjetničkog života čovjeka kao stvaralačke i samostvaralačke prakse. Ukratko, da ponovim ono najvažnije: u umjetničkom kao stvaralačkom i samostvaralačkom življenju čovjeka događa se novo rođenje *čovjeka za čovjeka, za sebe samog i za svijet*. Odavde nam valja početi.

Smatram da je svaki čovjek po svojoj ljudskoj i božanskoj prirodi iniciran u Ljubav i u ono najbolje što mu se može dogoditi. Na njemu je da odluči kamo će krenuti i tu je mišljenje od nemjerljive vrijednosti. No kao što je *rani Marx* u svojoj doktorskoj disertaciji pokazao, postoji i takozvani otklon atoma od normalnog gibanja, koje je on kasnije preformulirao u naziv *revolucija atoma*. Ja ne pozivam na revoluciju, ali se pitam: što se događa u svijesti i samosvijesti, u spoznaji i samospoznaji čovjeka kad pobijedi inicijacija u Ljubav bez otklona atoma, tj. kad dosljedno služimo Bogu? Postoji li zapravo netko takav tko je 100% predan Bogu u svakom

djeliću svoga života? A to je jedini put ozdravljenja, put svetosti. Ljubiti Boga nadasve i prepoznati Ga u svemu što nas okružuje, jer Bog je duh, sveprožimajući duh. Ovdje još ne govorim o Isusu Kristu kao osloboditelju, iscjelitelju, spasitelju; govorim naprsto o onome čije je i samo Ime toliko sveto da se ni izgovoriti ne može, a On je stvoritelj, sveprožimajući duh, savršenstvo svemira i red i harmonija.

Biti 100% s Bogom značilo bi postojati bez svojeg *ego*, bez vlastitog Jastva, a je li to moguće? Ako je istina da nas je Bog stvorio na svoju sliku i priliku, znači onda da nas je stvorio i s vlastitim Jastvom kojim ćemo mijenjati svijet. To je onda *revolucija atoma*. Ta nije nas Bog stvorio da ostanemo nepokretni i nepomični u vječnosti, već da se mijenjamo. To onda znači i da se Bog mijenja te da ni u jednom trenutku nije isti (sam sa sobom). Taj sveprožimajući duh koji se neprestano mijenja traži i od svakog od nas da se neprestano usavršavamo. Jer Mir i harmonija unatoč tome trebaju vladati u našim dušama i u svijetu u cjelini i u svemiru i u kozmosu, ali tako da se on kreće i da ne miruje kao takav. Samo po sebi ovo nije paradoks nego vječna istina postojanja.

Što je onda s našim atomima, česticama, molekulama u organizmu (mikro i makro kozmos)? Trebaju li se one kretati ili mirovati? Što će reći psihologija ili možda i medicina na činjenice da se molekule, kao i čovjek, u najvećem miru trebaju kretati prema ispunjenju svoje dužnosti? Je li to pogrešno protumačeno u slučaju da čovjek oboljeo od raka treba prepustiti da ga rak preuzme u cijelosti, a oboljeo od zubobolje

da ga Zub boli do iznemoglosti? Ili oboljeo od depresije da padne mirno u rupu bez dna? Gdje je istina, Istina?

Ako s Mirom trebamo podnositi svoj križ, kako nas uči Sin Božji istobitan s Ocem, kako ćemo onda ozdraviti od recimo raka ili tumora? Ima li na istom naznaku ozdravljenja? Je li sve upisano u Božanskoj knjizi? Jesmo li predodređeni u svemiru? Bog nam dakako stavlja na put različite mogućnosti... Vječno ista pitanja. A odgovori? Kakvi su? Kako možemo ići dalje ako još nismo odgovorili na početno pitanje: *tko je čovjek?* Je li to slika Božja ili samoproizvodilačko i samostvaralačko biće povijesne prakse?

Ako je Istina da je sve zapisano u Bibliji, onda, kao što vidim, pomaka nema. Svakom se, koji u to vjeruje i vidi, dešava u životu ista Biblija i isto Evanđelje (život Isusov) kao i onaj što je zapisan, s tom razlikom što nismo svi isti i svatko nosi neki novi zadatak. Ali velikog pomaka u povijesti nema.

Gdje je tu *drugi početak*? Je li Isus, možda i više nego jednom, ponovno došao? Je li Njegov tjelesni pojavak doista toliko važan da Ga prepoznamo u duhu? Gdje je Istina? Što je Istina?

Možda je Istina da s *Descartesom* sve treba dovesti u sumnju, pa onda **biti-jedno-s-Bogom** možda ima a možda nema smisla te to možda jest a možda nije Istina jer Istina je ono što je bitno! Bože moj, kako da odredim početak? Mora li doista Isus drugi put fizički doći na ovaj svijet da bismo Ga

prepoznali i da bismo znali i shvatili da je On Istina, i Put, i Život?

Je li doista najbolje od svega upustiti se u šutnju i prepustiti duhu da te vodi? I ne mora li se i taj naš vlastiti duh, naš Ja, preodgojiti? Ili predati se Bogu mirno radeći samo ono najbitnije? Ta Bog ipak, zar ne, zna što je najbolje za svakoga??!!

Bit će to ipak najpametnije (za mene): *šutjeti i predati se Bogu da me vodi*. Tako ću postići cilj zbog kojeg sam rođena, a to je i cilj mog života!

Još bih jedno napomenula. Govorila sam o inicijaciji u Ljubav, i o Ljubavi prema Bogu. Radi li se ovdje o nekoj zaljubljenosti, duhovnoj vezi ili je Ljubav motor koji pokreće svijet, jer **Bog je Ljubav** i u takvoj sili drži nas povezane. Zašto onda bolesti i silne želje za ozdravljenjem? Zar smo svi sagriješili Bogu, ili bar većina, svak na svoj način?

Ako je Istina da nas Bog ljubi i da s nama postupa na najbolji mogući način, onda, barem meni, doista nema druge do li utonuti u meditativni mir i šutnju i prepustiti Gospodinu da me vodi, oblikuje, usavršava. Jer, kao, za to sama nisam sposobna, a tko zna bolje od Boga samoga??!! A sa svakim svoj plan! Netko se realizira kao akademik, kao sveučilišni profesor, možda i u istoj obitelji u kojoj drugi trpe na druge načine. I, što se tiče obitelji, to je opet cjelina u malome, svijet u malome. Pa ako se još uključi i obiteljsko stablo, onda

sigurno znamo da je cjelina bitna i da je Istina = cjelina. A to je opet savršenstvo.

Možda krivo mislimo kada kažemo „**savršenstvo**“, jer savršenstvo nije samo dobro i nije samo zlo, to bi bio idealizam. *Savršenstvo je cjelina u kojoj nas Bog vodi k vječnosti. Put.*

Ono što Krist, za kojega svjedočim, uči jest: objediniti sve svoje križeve u cjelinu, križeve moje i onih koje si mi dao, Oče, prenijeti (prinijeti) ih Bogu i sretan uživati u životu. Jer to je sreća, postići mir i jedinstvo sa svima u svemu. To je put do ozdravljenja, pretpostavljam, svima, do izlječenja. Jer Bog, koji je Ljubav, uvijek brine o nama, o svakom od nas pa i o svakom atomu, kvantu ili kvarku, zavisi samo na kojem smo stupnju svijesti /Njega svjesni.

Ovdje dakako snaga ispravnog mišljenja i stalna usmjerenošć na Boga igraju odlučujuću ulogu.

P.S.: Mislim da i istočnjačka religija koja govori o svjesnosti Kršne naučava sličan put.

Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe – uči Isus. Ali ljubi i neprijatelja svoga.

Bože, kako će ljubiti Vraga?

Jer, izgleda da sam baš ljubila Vraga presvučenog u Boga Oca. Kako da izliječim ovu bolest?

Ako Vraga, iako nepostojećeg, iniciram u ljubav, najviše što mogu jest pretvoriti ga u anđela, anđela mira. No bolje je, čini

mi se, ukloniti ga iz igre. Ako ga uklonim, uklonila sam sve muško, Oca i oca, a ako to učinim, automatski posežem i za ženskim rodom, Majkom i majkom. Ta tko sam zapravo ja? Osoba koja ne voli Boga? Koja se ne može pomiriti s činjenicom o važnosti Božje Volje nad vlastitom? Da trpim? Da, to će i učiniti, važno je da više ne puknem.

ja nadodajem:
o čemu se ne smije govoriti ne smije se ni misliti.

Zabranjujem svom mišljenju da misli o bitnim stvarima (a Istina je ono što je bitno).

Dakle, živjet će u laži??? Je li to Istina???

Ja – filozof??? Magistrica čistog mišljenja???

Ja – teolog??? Duhovni učitelj???

*Kako sam pobijedila depresiju?
Inicirana u Ljubav.*

Danas slavi se Jom Kippur, dan oprosta, traje 8 dana; važno je da smo jedni drugima sve oprostili. Sad još samo da se zaboravi. Oprostiti i zaboraviti kaže se, ne bez razloga.

4.8. Ne postojim

Onoj koja ljubi Boga svoga kao samu sebe; bolje reći:

Onoj koja ljubi samu sebe kao Boga svoga:

*Ne postojim,
Kao što do sada još postojala nisam.
Tek sjena, priviđenje,
Mogu ponekad spomenuti svoje ime.
Možda sam u kovitlacu života
Bila tek ti smetnja,
No sigurna sam:
Voljela me nisi
Jer voliš samo sebe
I u svemu ljubiš samu sebe.
Zato što ljubiš Boga
Koji nije ni veći ni manji od tebe.
Iz logičkog zaključivanja
Pogreška je očita.
Neka te logičar onda i ispravi.*

Eto, misliš da si Netko jer se o tebi već i pjesme pišu...

27.07. 2017.

4.9. Bog ili Priroda

Već se kroz povijest i u filozofiji često razmišljalo o toj temi. Ipak, Bog nije Priroda kao što ni priroda nije Bog. Treba prije svega razlikovati ljudsku prirodu ili ono po čemu je čovjek Čovjek ili nije Čovjek, pa čak i po čemu je Čovjek čovjeku vuk ili Bog; Božansku ili Duhovnu Prirodu te Prirodu biljnog svijeta koju vidimo na žalost već i suviše izobličenu i izmijenjenu pa i prirodu stvari o kojoj se također već kroz povijest dosta govorilo. Dakako, i životinje imaju svoju prirodu ili čud.

Nekad davno, kad je čovjek živio u skladu s prirodom, sve je bilo, vjerujem, puno jednostavnije; čovjek je bio bliži Bogu i poštivao je više Boga nego danas ili naprsto nije bio čovjek. Kao i onda, i danas neljudi hodaju svijetom. U prirodi je čovjeka borba za njegov život, za njegovo zdravlje, bilo ono duhovne, duševne, fizičke ili psihičke naravi. S ostalim, kao što su lakomost, pohlepa, kleveta, inat, mržnja, i da ne nabrajam ubojstva, razbojstva, nasilje, preljub i slično, čovjek zapada u grijeh. Neki, međutim, tvrde da je i grijeh u prirodi čovjeka. Pa Isus je došao radi grješnika, zar ne? A svi smo pozvani na svetost života. I za to ima odgovor Isusovim riječima: Puno je zvanih, malo odazvanih. No kuda i čemu sve to?!

Što smo stariji, tj. što je čovječanstvo starije, to više zapada u grijeh. Možda se danas više i ne može govoriti o grješnom čovječanstvu već o sotonizmu, o prisutnosti Zloga na zemlji i u prirodi. Nadajmo se da ono ne će zavladati. Koliko li samo podmetnutih požara ove godine, koliko izgorjele prirode?

Koliko poplava podmetnutih vojnim akcijama? Koliko nuklearnih akcija, terorizam, manipuliranje životom radi idealja, tehnika, robotika, otuđenje u službi razvoja znanosti. U ovom trenutku ne mogu vjerovati da se čovjek toliko udaljio od Boga da bi ubio sebe i druge za ideale. Koja to zdrava filozofija ili možda ideologija može naučavati da treba ići u smrt kako bi se osvojio narod ili komad zemlje? Može li iole zdrav razum prihvati činjenicu da dijete, plod ljubavi i čežnje, plati cijenu života kako bi spasilo svoj narod? ISTINA, ne kaže se uzalud da su preminula djeca naši anđeli na nebu, ali tko im je dozvolio uporabu oružja? Ne znači li sveti rat zapravo borbu između Dobra i Zla u čovjeku, između ljubavi i mržnje i mora li doista Zlo pobijediti? Kako se boriti protiv Zla i kako pobijediti Zlo?, takvo Zlo?

Jesmo li se, doista, historijski toliko udaljili od Boga da ga više ne primjećujemo i ne osjećamo?! Na stranu sad terorizam, znam puno osoba koje idu u Crkvu i istovremeno psuju, puno svećenika zlostavlja maloljetnike, puno majki ljubi ruke svećeniku a mrzi svog muža ili svoju djecu; puno vjernika se moli za novac i bogatstvo ili slavu i moć, čak i vojnici u ratu mole da pobijede neprijatelja pa čak i pod cijenu da ga ubiju. Gdje je tu prisutna ljudska priroda, Čovjek kao takav, gdje ona božanska?

I o abortusu se već previše govori. Seks se ne priliči samo radi zadovoljstva, pa kada se dogodi trudnoća neka žena ispašta, zar ne?! A kakva je to žena koja može ubiti vlastito dijete, ako ne ljubavi, onda bar plod užitka?! Pa čak i ako se dogodi kao rezultat silovanja, kako može povrijediti svoje i

tuđe tijelo i dušu? Nema li srama? Nema li srca? Ma, o čemu ja to danas govorim???

Ili pak droge koje razaraju mozak i druge organe ove naše ljudske i božanske prirode.

O čemu ja govorim, zar o Bogu ili prirodi?

Ne može jedan čovjek sam protiv zloga, moramo se ujediniti; Crkva neka bude Crkva na otvorenom, svjetska Univerzalna Crkva. Zovimo je svijet. Neka svaki čovjek u drugom čovjeku vidi svoga brata ili sestru, Oca ili Majku. Kad već nismo ljudi, nemojmo si biti vukovi. Zar je toliko potrebno u svim religijama, pa i u ovom takozvanom svetom ratu što ga vode islamisti i teroristi u borbi za uništenjem svega ljudskog u čovjeku i svijetu – i upravo po tome to nije nikakav zbiljski sveti rat, borba između dobra i zla, na strani Boga, ma kojim ga imenom zvali – da toplo ljudsko srce pobijedi, da ljubi?

Pođimo mijenjati sebe. Zlo nikad neće biti jače od nas ako mu to ne dozvolimo. Puno ih se boji Zloga ali nosi u srcu gnjev i mržnju i svakojaki grijeh. Nećemo ga tako pobijediti. Samo mijenjajući sebe, radom na vlastitom boljitu, na spasu. Ako je uistinu Bog naš spasitelj, i moj i tvoj, onda je On to ako ga prihvatimo. Nećemo i ne smijemo reći, na primjer, Bože, sačuvaj me od Zloga ili spasi me od Zla, ako sami činimo zlo. Spasiti nas može i mora naše vlastito nastojanje za Dobro i Ljubav koja mijenja svijet i čovjeka u njemu, Univerzalna, Božanska Ljubav.

24. 10. 2017.

4.10. JA SAM ZAPRAVO SRETAN ČOVJEK

Kad tako objedinim Boga i čovjeka u sebi, postajem napokon ono što ja jesam, naprosto jedno JA. Pisano velikim slovima, tako bi se ujedno izreklo Božje Ime. No ovdje ja određujem sebe, svoje postojanje. Postigla sam ono što najzad jesam i sretna sam zbog toga. A znate li samo koliko sam zbog toga bogata?! Nedostaje li mi što? Čini mi se: ništa. Imam sve što mi treba i koliko mi treba; postigla sam i moralno i materijalno, i duhovno i duševno zdravlje. Nisam rasipna, skromna sam. Što bi se dogodilo da imam više novaca? E, to je sad pitanje. Čini mi se kao da od nekud čujem riječi koje mi govore: Želim da takva i ostaneš, u svakom trenutku, u svakom pogledu. Budi sretna!

2010. godine diplomirala sam Teologiju i duhovnost na „Pontificia Facoltà Teologica, l'Istituto di Spiritualità – Teresianum“ Roma. Od tada se moj život profesionalno veže uz duhovnost. Ono što je za mene, vjerujem, ranije bila filozofija koju sam diplomirala i magistrirala; sva otkrića, razmišljanja, bitak, ništa, nešto, jest i nije itd.; sad je za mene profesionalno duhovno vodstvo k Bogu i k nutrini vlastitog ja. Tu je, dakle, na djelu ono „Bog jest, dakle je svijet, dakle sam ja“ istovremeno se događajući kad i ono „mislim (svjesnost na svim nivoima bića) dakle postojim, dakle je svijet, dakle je Bog“. To razotkrivanje svijeta, čovjeka i Boga jest zadatak meditacije i Duha, koji ovdje nije neki Apsolutni Duh nego običan mali ali razvijeni duhovni učitelj. On je u malom što je ovaj u velikom. I tako to. Dovodim ljude do istine o njima

samima, svakog čovjeka pojedinačno, i to u absolutnoj šutnji, molitvom i meditacijom; pa dakle o svijetu, o Bogu.

Duhovnost se ne naplaćuje, put do nutrine bitka i bića dostupan je svakome tko želi.

Ja sad tvrdim: Bitak jest, ali i ne-bitak jest, tj. i ne-bitak jest bitak, dakle samo bitak jest. U duhovnosti pod time mislim da čak i nesvjesne dijelove sebe možemo i moramo osvijestiti. To mislim pod „svjesnost bića“, pa onda, dakle, na red dolazi i samosvijest postojanja.¹

Podimo redom. Ja tvrdim: Bitak jest, ali i ne-bitak jest (kao A i Ne-A u Fichte). Bitak naprsto jest. Dakle, bitak jest (sve što jest i ono što jest). O drugome se ne govori, nema mesta ni vremena. To je vječnost. Bitak jest cijelu vječnost, jer on naprsto i jedini jest. Bitak jest sve što jest. Stoga, dakle, bitak jest ono što jest na način mišljenja i samosvijesti, ali i ono što nije na način mišljenja ili spoznajne samosvijesti i svjesnosti subjekta i sebe.

Kada je stari filozof rekao „bitak jest ne-bitak nije, odnosno ne-bitka nema“, isti se tu postavio vrlo ograničeno obzirom na svijet. Isto tako i Descartes (1596. -1650.), kada se ograničio

¹ Martin Heidegger je objavio *Sein und Zeit – Bitak i vrijeme*, 1927., a Jean Paul Sartre je napisao *L'Être et le néant - Bitak i ništa* (u drugom prijevodu *Bitak i ništavilo*), njem. *Das Sein und das Nichts*, 1943. Heidegger je govorio o „zaboravu bitka“ kao i o „bitku k smrti“, ali i o *Ereignis*, Događaju Drugog početka. Malo prije njih i F. Nietzsche (1844. - 1900.) je govorio o nihilizmu.

samo na misleći subjekt (*res cogitans*), pa onda, nadalje, i M. Heidegger kada je bitak ograničio na vrijeme.

Tako isto i Bog jest sve što jest. U izreci „Ja jesam“ taj koji jesam i sve što jesam, sve što jest, stoji da samo Bog jest. Samo Bog postoji. Bog jest sve što postoji. I, također, Bog je vječan.

Kada za sebe kažemo „ja jesam“ ili, u množini, „mi jesmo“ onda mislimo na sve što jesmo, mi u toj izreci kažemo da jesmo sve što jesmo. Mi jesmo i misleći subjekti ali i ne misleći subjekti, istovremeno. Tko je rekao da naša krv misli, ili da naše kosti misle? Ipak, čovjek kao takav, kako ga je odredio Descartes, jest misleći subjekt. Naravno, za filozofiju, ali možda ne i za medicinu i za znanost.

S druge pak strane, mi možemo i kosti i krv dovesti do svjesnosti postojanja i bivanja u prostoru i vremenu odnosno vječnosti. Kada spoznajemo cjelovitost čovjeka, spoznajemo sve što on jest. Tako je čovjek Čovjek tek kada je cjelovit i potpun u svojoj svjesnosti i samosvjesnosti. Takav čovjek jest naprosto svjetlost; i za njega kažemo on jest.

Vjerujem da je i cijeli, ako ne biljni i životinjski, onda barem ljudski svijet ispunjen svjesnošću i samosvjesnošću sebstva, pa dakle i mislećeg bitka. Ali kao što je i Aristotel to utvrdio još u Antici, sve što postoji ima dušu, tako i biljke i životinje. Stoga su i one subjekt i objekt svjesnosti. Mi ne znamo kako one misle niti su dakako objekt ili subjekt filozofiranja. No kad govorimo o svjesnosti, o Bogu kao Čistoj svjesnosti i Svjetlosti, o Bitku kao svjesnosti i Samosvjesnosti mislećeg Uma, onda i ovo mora postati predmetom našeg razmatranja mišljenja.

4.11 Pjesma o duhovnom sjedinjenju

*Kad je znanstvenik otkrio česticu, atom, kvant ili kvark,
Otkrio je Boga u njemu, u tebi, u meni, u svima i u svemu.
Bog je prisutan u svakom od nas, u svakom djeliću nas.
I svi smo jedno, svi smo Bog.
Nosimo njegov Duh.
Božji Duh u nama.
U svakom od nas, u svemu.
Najprije je Bog postojao samo na Nebu, u Teoriji;
Kad je Um bio još daleko od Prakse;
Zatim je poslao Čovjeka na Zemlju, da nam služi.
Sad je na kraju svatko Bog, svi smo Bog,
Sve u jednomu, jedno u svemu.
U praksi to kažu: karizme.
A gdje je Istina, aletheia, veritas?
Ima li je danas?
Ne samo u Srcu, ne samo u Umu;
Sve u jednomu, jedno u svemu.
Bog upravlja našim životima u Ljubavi, postojanju, razumu,
Mudrosti, politici, ekonomiji, medicini,
U prometu, u vezama,
U krvnim zrncima i stanicama,
U svemu, u svima u meni,
Na Nebu i na Zemlji.
On jest.
I ja jesam jer On jest.
Na svim stupnjevima svjesnosti.
Duhovno sjedinjenje, mistika, spoznaja, atom, pjesma.
Ja.*

5. Tehnike i metode duhovnog i energetskog prirodnog puta:

- Hagioterapija i molitva
- Psihoterapija i razgovor
- Božanska energija ljubavi
- Iscjeljivanje na daljinu
- Iscjeljivanje životinja
- Meditacija
- Lectio divina
- Duhovna terapija, razgovor, nagovor
- Nutricionizam-iscjeljivanje hranom.

1999. godine doživjela sam osobno viđenje Lica Gospodnjega i od tada znam da me Njegova Svetost duhovno vodi i oblikuje. Njegova je želja da postanem duhovni učitelj, iscjelitelj i terapeut kao i duhovni liječnik kad god zatreba. Vrijeme uglavnom provodim u molitvi i meditaciji kao i u duhovnom radu bilo s ljudima, bilo s drugim duhovima i dušama, slabijim ili jačim od mene. Snagu mi daju brojni sveci čije živote i svetost sam duhovno osjetila i iskusila u osobnom životu. Također, i to smatram najvažnijim, Isusov „Novi zavjet“ proživjela sam duhovno u tančine, dakle ne samo u znanju nego i u prisustvu Živog Boga u mom životu, za što svjedočim, duhom i dušom, riječju i djelom. Također sam učenik „Starog Zavjeta“ koji također koristim duhom.

Naprosto, bića smo satkana od ljubavi i energije ljubavi tako da sve kanale treba otvoriti za ljubav i pretvoriti u ljubav, onu božansku i onu zemaljsku, od Boga koji je sam Ljubav do krvnih čestica i funkciranja neurona koji se međusobno ljube. Tada dozvoljavamo Bogu da nas On sam liječi, jer samo Bog koji je Ljubav liječi i ozdravlja. To je put svjesnosti.

Bog kroz mene djeluje tako da mi svakodnevno ulijeva nove milosti i spoznaje i daje mi nove ljude, životinje i biljke, te situacije u kojima je duh prisutan. Također i nova znanja kojih nikada nije dovoljno. Na svemu sam zahvalna Svevišnjemu i mojim duhovnim učiteljima, od običnih malih ljudi, biljaka, životinja i stvari, prirode i svemira, preko učitelja i liječnika, duša svećenika i svetaca, do samoga Boga.

Diplomirala sam i magistrirala Filozofiju, te diplomirala Fonetiku, a zatim i Duhovnost, a u međuvremenu sam radila i u svojstvu novinara foto-reportera. Dosta vremena provela sam radeći na samoj sebi. Bog koji mi se objavio zapravo je Bog u kojeg sam krštena, tako da sve što radim radim u jedinstvu i ljubavi s Njim i Njegovom Svetom Voljom.

Što se tiče ostalih oblika psihološkog i duhovnog iscijeljenja, životno iskustvo i studiji usmjerili su me na ljude i njihove patnje, probleme i boli, životne rane i muke, koje već poznatim putem najbolje dodiruju i liječe hagioterapija i psihoterapija. I još: nutricionizam-iscijeljivanje hranom najprirodniji je i najjednostavniji put kako duhovnog tako i fizičkog ozdravljenja za one koji ga poznaju. Hrana je prirodni lijek i lijek je hrana, samo treba znati pravilno usmjeriti protok energije. I ovdje je Duh na djelu.

Za kraj vam želim prenijeti divno iskustvo osobnog ozdravljenja kroz meditaciju i molitvu kao i brojne pojedince i situacije koje sam božanskim putem dodirnula i iscijelila ili bar u tome sudjelovala te želju za vječnom Ljubavlju u jedinstvu sa Svetim. Amen.

II. DIO

6. MOJ DUHOVNI PUT

6.1. Duhovna medicina

Sve na ovom svijetu dade se pretvoriti u Ljubav, i materija i energija, i biljke i životinje i ljudi, i nebesa i zemlja i more, i nadzemlje i podzemlje.

Podi uvijek od sebe. Pretvori sve svoje u Ljubav, iscijeli samoga sebe. Uvidi gdje nedostaje Ljubavi, možda u želucu ili u crijevima, glavi, rukama, nogama, žilama, živcima, mišićima, kostima. Možda baš u srcu...

Pretvori sve u Ljubav, postani Ljubav.

Neka se onome „Ja Jesam“ doda još i Ljubav; „Ja jesam Ljubav“.

Kada bi svaki čovjek svijetlio takvom svjetlošću, nigdje na Zemlji ne bi bilo mraka, možda niti u svemiru.

Red je da to napokon shvatimo, da se promijenimo, da postanemo čista Ljubav.

Tako možemo pobijediti i najteže bolesti, one neizlječive. Pretvorivši sve u Ljubav i postojeći kao Ljubav, bivstvujući Ljubav.

Jer Bog je Ljubav i ako smo cijelog sebe pretvorili u Ljubav, onda smo zapravo postigli najviši stupanj duhovnog sjedinjenja s Bogom. Ja i Bog jedno smo.

Sanda Glavaš, Sesvete, 11. 11. 2017.

6.2. Duhovno učenje

Budi sve što jesi, budi Ljubav! Postani i ostani Ljubav!

Spoznaj samoga sebe, u svakom trenutku svog života, u svakom atomu, u svakoj čestici!

Ozdraviti znači doista primiti Boga u sebe, u cijelog sebe; u dušu, tijelo, Um i Duh.

Pretvoriti se sav u Ljubav, u svojoj svijesti, nadsvijesti, podsvijesti, pa čak i u onom potpuno nesvjesnom, u božanskom i u zemaljskom segmentu, u svim dijelovima sebe, i u duši i u tijelu, i u umu i u duhu.

Bog prodire u čovjeka s Neba u najtajnije i najskrivenije kutke njegova sebstva. Nije svakome dano da to osjete, ali tako je. Potrebno je sve osvijestiti i hoditi Zemljom kao svjetlost, uvijek svjesni svog postojanja, svake svoje čestice. Sve pretvoriti u Ljubav, primiti Boga u sebe i biti zbog toga sretni.

Najiskreniji je boravak u šutnji.

6. 3. Duhovno i tjelesno zdravlje

6.3.1. Kamo s patnjom?

O smislu patnje ili kako patnju pretvoriti u Ljubav i blagostanje

O smislu patnje već se dosta pisalo i znanstveno obrađivalo.

Mislim da svako ljudsko biće, pa i biljke i životinje, nosi u sebi veći ili manji stupanj patnje. Sve je već unaprijed zapisano u Božjem Planu i Bog nam nikada ne daje veći križ od onoga koji možemo nositi.

*Netko sa svojim bolom ide / K'o s otkritom ranom: svi neka vide. / Drugi ga čvrsto u sebi zgnječi / I ne da mu prijeći u suze i riječi“ – reče Hrvatski pjesnik Dobriša Cesarić u pjesmi *Sakriveni bol*.*

Zašto je tako?

Zašto na primjer patnja nekoga tko je proživio strahote Auschwitza ne može biti manja nego da svakodnevno za iste svjedoči, dok na primjer patnja osobe koju su roditelji ostavili i kojeg je odgojilo sirotište može biti sva pretvorena u ljubav?

Mogla bi se dakako i ova prva patnja s vremenom, barem djelomično, ublažiti i pretvoriti u ljubav, zar ne? Prva je ideologija pa i religija koje navode na svjedočenje o prošlosti jednog naroda, da se nikad ne zaboravi. Zatim su to volja i htijenje i namjera pojedinca da u ovom svijetu, unatoč strahotama proživjeloga, ne izgubi svoj identitet.

Smatram da se u svakom ljudskom biću, bez obzira na religiju i spol, rasu i naciju, krije sadržaj, dobro opisan u Evandelju, Isusa Patnika, možda upravo onog Izaijinog, ili kako su nas učili proroci.

Budući da je „naš Bog“ Ljubav, ujedno Bog koji sve pretvara u Ljubav, svima opršta i sve ozdravlja, svemu se divi i raduje, čovjek i Bog ujedno, Sin Božji začet od Djevice po Duhu svetomu, a ne naprsto Dobrota ili Novac čemu se danas mnogi mole i utječu, onda to znači da je i patnja sastavni dio Ljubavi, Boga koji je Ljubav i koji nas ljubi. Patnja, Muka, Bol, Trpljenje, Trapljenje, Svetost, sve isti Bog.

Dakle ako u sebi nosimo i najtežu patnju, sve možemo pretvoriti u Boga koji je Ljubav, primiti Boga u sebe, sjediniti se s Njim. Time u sebe primamo dakako i patnju i muku i svetost, sve božanske kategorije. To je prvo.

Druga je faza pomirenje, izmirenje s Bogom na svim stupnjevima svjesnosti, čak i onog nesvjesnog. Po potrebi ovdje dobro dođe opravdano kajanje.

Treća i posljednja etapa jest kada prihvatimo Boga u sebe i započnemo jedan sasvim novi život. Sretan i zadovoljan! Svakome moguć.

Dakle, ako ćemo stalno kopati po ranama prošlosti, nikada se nećemo iscijeliti niti ćemo dozvoliti Bogu da nas iscijeli, kao u slučaju Auschwitz-a.

Ako ćemo započeti jedan sasvim novi život kao da ničega nije bilo, u slučaju osobe odrasle u sirotištu, patnja će nas ojačati ali i pretvoriti u Ljubav. Time nećemo potisnuti patnju, samo ćemo je drugačije izraziti, a da o njoj ni ne mislimo.

Zagreb, 13.11. 2017. Sanda Glavaš

6.3. 2. Čemu trpljenje

Znam ljudе koji trpe kad idu obavljati nuždu, a znam također i one koji trpe zbog neizlječivih bolesti. I da sve bude još gore, skupile su se ne jedna nego više neizlječivih bolesti u istom tijelu, od raka ženskih organa, raka pluća, osteoporoze, dijabetesa i epilepsije, samo neke sve u jednom tijelu. Za takve osobe doista možemo reći da trpe. Pa ipak, hodaju, pokretne su i dobro se nose s dijagnozama. Drugi pak ne mogu podnijeti ni da ih Zub zaboli, ili palac na ruci, već vrište. Zašto je tako i čemu trpljenje?

Bog nam očito daje kušnje s kojima se svakodnevno susrećemo, nekom je dao bolesti nekom neimaštinu, treći pak ima sve pa samo treba podijeliti s bližnjim-a.

Kod osoba koje trpe duhovna stvarnost je veća, obilnija, bogatija. Sve se da lako svesti na sličice iz Evandelja ili iz Starog zavjeta; ovo dvoje smatram najprikladnijim tekstovima za usporedbu s onim o čemu bih ovdje željela nešto reći. Isus je trpio, hodao, učio, Muku podnosio i podnio, rodio se i preselio i uskrsnuo. To je doista čitav jedan vječan život kakvome svatko od nas teži. I opet je tu s nama; svjedočimo: Isus je živ i prisutan u našim životima. I Križ, i Muka, i Patnja, i Bol, i Trpljenje.

Ne samo da je to najviši stupanj što ga svjesnost može dostići; trpljenje je ujedno najviši stupanj stvarnosti što se može riječima izraziti; ostalo je šutnja.

Pa čak i ako se i samo trpljenje pretvori u šutnju, ono ostaje, nije da šutnjom nestaje. Čak bih se i usudila priznati da je šutnjom trpljenje veće.

Mnogi trpe rat i glad.

Zašto moramo trpjeli? Jesmo li s tom stvarnošću došli na ovaj svijet, je li svijet takva stvarnost zbog koje moramo biti to što jesmo i kakvi jesmo? Ima li budućnosti? Što bi ovdje značilo: sve pretvoriti u Ljubav? Doista, mnoga pitanja.

Pa ipak, moramo trpjeli, ovako ili onako. Stari i Novi zavjet sa svim svojim sadržajem u srce su nam upisani, duhom. Nisu više samo na kamenoj ploči, kako se nekad smatralo. Doista moramo trpjeli koliko nam je dano ali moramo i pobijediti u svemu tome, izaći kao pobjednici. Jer Bog nam je dao u zadatku da pobijedimo i smrt.

Vidimo, brojni smrtnici na ovome svijetu. A tako nas lijepo uči Evandelje, tako lijepo Biblija, pa i Mahabharata i Gita. Moramo se ufatiti pobijediti smrt, to je Bog odlučio za nas. Tako ćemo postati besmrtni i Božji će Plan, barem po jednome od nas, opet biti plan svakog Zemljjanina.

Sesvete, 26.11.2017.

6. 3. 3. Svetost

Svetost je doista ono najvažnije u životu; mjesto gdje stojimo kada smo potpuno slobodni i čisti; ujedno smo tada i najzdraviji; nedodirljiva spojnica najunutarnijeg predjela sebe sa Svevišnjim i Sвемогућим Stvoriteljem – ujedno i spojnica svih predjela naše duše i našeg tijela, od podsvjesnog, nesvjesnog, preko svjesnog i najsvjesnijeg pa sve do Božanske svjetlosti na Nebu i u nama istovremeno.

Sveti smo se rodili i to istovremeno postajemo tijekom čitavog života. Jednako bi se dalo reći i da je s grijehom u koji

htijući-nehtijući zapadamo. Svetim postajemo, za svetošću težimo, obitavamo u svetosti. A što je to, zapravo, svetost? Kako je definirati?

Rekla bih da je to moment, zbroj trenutaka, u kojima su Bog i čovjek jedno ujedno. Ali to nije naprosto „duhovno sjedinjenje“ kako se to u duhovnosti uobičajilo nazivati. Svetost je svijetleće seberaspoznavanje u sveprisutnosti Boga. Opstojanje duše čistom pred Bogom i pred ljudima, pa, dakako, i pred životinjama i stvarima. Naprsto ono stanje duše u kojem ona prepoznaje sebe kao ispunjenost svrhe postojanja na cilju. Jedno JA JESAM stvoreno za vječnost. Cilj i smisao i svrha svega našeg postojanja. Svega našeg trpljenja; i muka i patnja i boli. Svetost, naprsto Ljubav.

Ovako danas molim: *Bože, udijeli mi svetost, ljubav i mir u svim stanjima duše, na svim stupnjevima. Svetim, naprosto svetim!*

Nekoliko dana kasnije od kad sam ovo pribilježila, Isus u meni govori: *Oslobodena si od kazne; oprošteni su ti grijesi; idi u miru. Bogu Hvala. Veliko HVALA.*

6.3.4. Pakao

Pakao je stanje duše i svijesti (svjesnosti) koje smo zaslužili grijesima ranijeg života ili ranijih života naših predaka. To je stanje koje živimo, u koje smo bačeni te koje, čini se, moramo proživjeti do kraja kako bismo otkupili ranije naraštaje i njihove grijehe. U paklu ne kraljuje Vrag, Đavo ili Sotona, iako

je on uzrok tome stanju, koje često, na ovim stupnjevima svijesti, nazivamo trpljenje ili patnja.

Patnja

„Patnja narodu“ bio je Božji usklik nakon potresa u Zagrebu 22. 03. 2020., kada je ujedno u svijetu, pa tako i u Hrvatskoj, vremenski trenutak bio obilježen pandemijom zbog tzv. Korona virusa, *Covid-19*. Ne želeći ulaziti u interpretaciju što je sve Bog htio reći tim usklikom, želim samo naglasiti da je i u duhovnosti nastupilo jedno Novo doba, doba Patnje.

Hagioterapija

Bog je ovdje, s pravom bismo mogli tako reći, zapravo hagioterapeut; molitvom k Sebi uzdiže naša srca iz takvog stanja očaja i patnje.

Marija, Majka Isusova

Tu smo sad gdje jesmo, u paklu. Ponavljam, to je stanje svijesti u kojem ne vlada Đavao nego smo tu zbog stanja naroda i pojedinca, svakog pojedinačno, uvjetovanog osobnim đavolskim radnjama ili radnjama naših predaka po pokoljenjima. Isus ovdje ima veliki zadatak Otkupitelja (*Christo Redemptoris*), a u svemu mu pomaže Njegova Nebeska Majka Marija koja upravo i ima zadatak s Kristom sići nad Pakao i biti Njegova i naša Suotkupiteljica. Bez Marije izlazak iz stanja Pakla, pa i sam boravak u njemu u vrijeme otkupljenja, ne bi bio moguć. Stoga od sada može biti riječi o

Marijanskoj više nego o Isusovoj, svejedno, Spasiteljskoj i Otkupiteljskoj, duhovnosti.

Kako na Nebu tako i na Zemlji i u svakom od nas

Doista, na Nebu se obistinilo stanje Pakla. Preslika njegova je stanje na Zemlji najviše izazvano virusom, pa makar on bio i umjetno proizveden i iz-baćen u svijet, čak i ako iako samo nepažnjom ili pogreškom. U svakom od nas pojedinaca ima još mračnih i/ili bolesnih dijelova tijela i/ili svijesti. Te dijelove sada, na ovom stupnju svijesti i/ili svjesnosti prosvjetljuje Bog odozgora, te s Njim utjelovljeni Krist i Njegova majka Marija, koja u ovoj duhovnosti ima dominantnu ulogu. Na taj način, kroz pakao i život u njemu, ozdravljamo. Valja nam izdržati do kraja. Jer nakon pakla dolazi novi raj ili čistilište, kako za koga. Kao što nakon zime doljeće a nakon kiše sunce.

„Homo homini homo“

Od humanističkog poimanja čovjeka i od takvog Čovjeka ostalo je vjerojatno vrlo malo. S tim padom u duhovnosti od Boga k Čovjeku pa onda svakom pojedinom č(Č)ovjeku, došlo se do toga da je čovjek čovjeku često samo rob sa ili bez prava glasa ili čak i bez drugih prava, zavisno od situacije i trenutka. Da, baš ovaj moderan čovjek – postao je drugom čovjeku samo čovjek baš u tom smislu. To označavam kao pad u duhovnosti.

Od prvobitnog Boga Oca, Jedinoga stvoritelja Neba i Zemlje, preko Njegova Sina istobitna s Ocem, utjelovljenog po Duhu Svetom od Marije Djevice koji je radi nas postao

Čovjekom, i kao čovjek hodio Zemljom 33 godine i radi čovjeka bio Čovjek i Bog ujedno; sada se došlo do toga da čovjek čovjeku nije ni čovjek, kamo li Čovjek, nego tek čovjek. To obezvrijedeno, omalovaženo ljudsko biće koje je u povijesti duhovnosti nekad za nas bilo Bogom, danas drugi čovjek ni ne prepoznaje, možda čak niti ne tretira kao naprsto čovjeka, kamo li da jedni u drugome prepoznamo Boga, da čujemo Božju riječ i poruku iz ljudskih usta (Bog nekoć govoraše Ocima po prorocima, zapisano je u Bibliji), da se prepoznamo kao braća, kao Božja djeca. Nije li ovo zapravo potpuno otuđenje čovjeka od Boga?! O čemu se zapravo radi u ovom duhovnom padu?

Bog – Sin Božji koji je Bog i Čovjek ujedno – pa onda *homo homini homo* – do čovječuljka, kako bih to rado nazvala.

Nije li to ujedno nalik putovanju po srednjem putu, kako je učio buddhizam, pa još i dalje od toga, što bi to moglo biti?

U nekoj dobi povijesti, Aristotel je odredio čovjeka kao političku životinju, *zoon politikon*. Thomas Hobbes je puno godina kasnije rekao istinu o tome da čovjek za čovjeka postoji kao vuk. Jučer, na Pravoslavni Uskrs, 19. 04. 2020, u Zagrebu je protojerej Srpske pravoslavne Crkve istaknuo da čovjek za čovjeka postoji kao *virus*.

Po nekoj logici stvari, onda i Bog za čovjeka postoji kao virus, jer je „Kraljevstvo nebesko“ manje od gorušićina zrna, kako se ističe u Evandjelu. Treba ga samo prepoznati.

Eto pada u duhovnosti čovjeka: Davno je Bog bio smatran za jedinog svevladara, a i onda su postojali odmetnici od Boga i nevjernici. Uslijedio je Biblijski Potop; jedino se Noa spasio

sa svojom arkom i svime u njoj. Zatim se, na Zemlji, poslan od Boga, utjelovio Isus Krist, Mesija, Sin Božji istobitan s Ocem po kome je sve postalo; Bog i Čovjek ujedno; može se reći: onaj čije Ime je sveto, kao i Božje Ime, samo se smije izgovoriti i ime mu je Isus, dok se u Židovstvu Božje ime ne smije izgovoriti da se ne bi uprljalo i okaljalo. Između ostalog Bog se i zato utjelovio u Isusu Kristu koji je Čovjek, doista Čovjek (čovjek) vrijedan svake hvale. Onda je s humanizmom polako Bog ili Bogo-Čovjek, ne, nego običan čovjek, postao drugom čovjeku čovjek (*homo homini homo*), a ne Bog ili andeo, kako se to do tada smatralo, ili možda vrag, ne znam. Nekako odmah poslije toga u filozofiji i u svjetovnosti čovjek je čovjeku postao vuk. – Nije li to pad od Boga – čovjek čovjeku bio ne više Bog (mislim na Sina Božjega) niti Čovjek, pa niti čovjek, nego čovječuljak, čovjek ili čovjek sa sićušnim č. Pa onda, dakako, s protojerejom, koji dobro kaže, od jučer je čovjek čovjeku *virus*. Veliko je kraljevstvo nebesko iako manje od gorušićina zrna!

Kome se dakle treba moliti: Bogu svevišnjemu ili virusu ili, kako su to mediji odmah razvikali, svetoj Koroni? I tko poziva čovjeka na kraju života k sebi: Bog ili *virus*?

Po nekoj logici moglo bi se i zaključiti da se i sam Bog utjelovio u obliku virusa, da mu se više vjeruje, u Njegovu sveprisutnost na Zemlji i među ljudima. Eto, da se vjeruje u Pakao i njegovu misiju za nas.

U, barem, duhovno-interpretativnom, ako li ne i u stvarnom, Početku, čovjek je bio jedno s Bogom, svi smo bili Bog. Danas, gledajući s aspekta ovog *homo homini virus*,

čovjek je toliko otuđen od drugog čovjeka, ne samo zbog informacija, tehnike i robotike, nego i, bitno, zbog same srži čovjekove, da je jedan čovjek drugome postao i više nego samo stranac; čovjek bježi od drugog čovjeka, boji ga se, da se „ne zarazi“, na ovaj ili onaj način. U ranijim naraštajima, nakon onoga kada smo svi bili jedno s Bogom, svi su ljudi bili međusobna braća, Božja djeca. Kojeg li otuđenja, uistinu, s istinom prema kojoj je čovjek čovjeku virus!

Kao što vidimo, pad u duhovnosti odvija se tijekom povijesti čovjeka i čovječanstva upravo ciklički; svaki put kao da se nađemo u nekom novom krugu ili ciklusu iz kojega onda padamo u niži stupanj ili se izdižemo, kao u doba humanizma i renesanse, kao nekim duhovnim nevidljivim nitima. Uvijek Bog spašava.

Sesvete, 20. 04. 2020. Sanda Glavaš

6.4 Duša i oblici; moj duhovni put

- umjesto zaključka

Bože, nemoj me ostaviti nikada; i u najmračnijim područjima svijeta i Uma budi mi svjetlost.

Godinama sam smatrala da je vrhunac duhovnosti jedinstvo duše, Ja = ja, sjedinjenje moje duše s Bogom. No dešavale su se na tom putu i brojne druge zanimljivosti. U susret su mi dolazili sveci i svetice, roditelji, ponaosob otac i majka, sestra, neke druge meni poznate ili nepoznate duše u ljudskom, ali i u obliku životinje.

Ispričat ču vam jednu priču. Mačka je u kuću donijela guštera. Odmah sam rekla: meni ne smeta, to je moja duša. I proboravio je tako veći dio dana u kući dok ga moja majka nije ubila. To me je jako zaboljelo. Osjetila sam da je ubila mene, ne samo moju dušu. Ušla sam u molitvu i meditaciju.

Nekoliko dana prije toga, u meditaciji sam već imala viđenje da će netko umrijeti na takav način, čak štoviše da je to neko JA koje želi umrijeti.

Na izlasku iz meditacije shvatila sam da je duša moje nerođene a pobačene sestre, koja želi živjeti i preko mene, opet došla u život (makar samo u obliku gušterice), a ne daju joj, pa zapravo želi umrijeti da se ne muči toliko. Isusova duša.

Tako je u mom tijelu boravila duša moje sestre koju je ubila moja majka jer joj je u životu smetala, zapravo nekako tako, jer život počinje začećem. I to se nije dogodilo tek prvi put.

Molite za pobačenu djecu jer njihove duše su žive i možda žive duže od nas. Ako je moguće, neka vas ne zavede taj grijeh.

Molim se za moje pretke da se preko mene uklone grijesi mojih predaka, po pokoljenjima.

Prepoznajte sebe i svoje bližnje u svemu vanjskom svijetu, ne mora nužno biti čovjek, taj i taj, da bi nosio svoju dušu. Njegovu dušu ponekad može nositi i sam Bog, a ponekad i neko drugo biće prirode.

Ljubite jedni druge, molite jedni za druge; prepoznajte sebe u drugima; nisu ljudi samo ako su visoki ili niski i hodaju na dvije noge s ono malo mozga u glavi; prepoznajte sebe i u drugima, ne samo u ljudima. To je ono što ova moderna duhovnost želi reći.

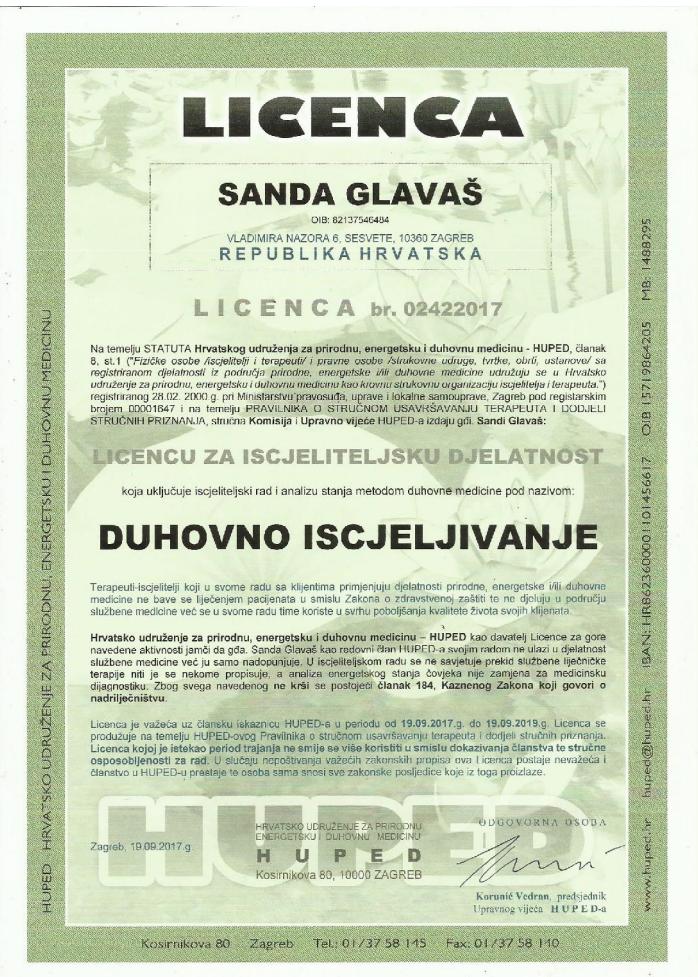
Ako se je Isus utjelovio na Zemlji kao Čovjek i ako je došao radi čovjeka (ponaosob grješnika, ma tko to nije?!), to ne znači da je njegova duhovnost vezana samo za Čovjeka. Ako je Isus Sin Božji, a Bog Otac stvoritelj neba i zemlje, onda je, nužno, stvoritelj sviju nas, ne samo ljudi. Zato ljubite jedni druge, upravo kako je bog ljubio nas. To je poruka evanđelja, misao dana.

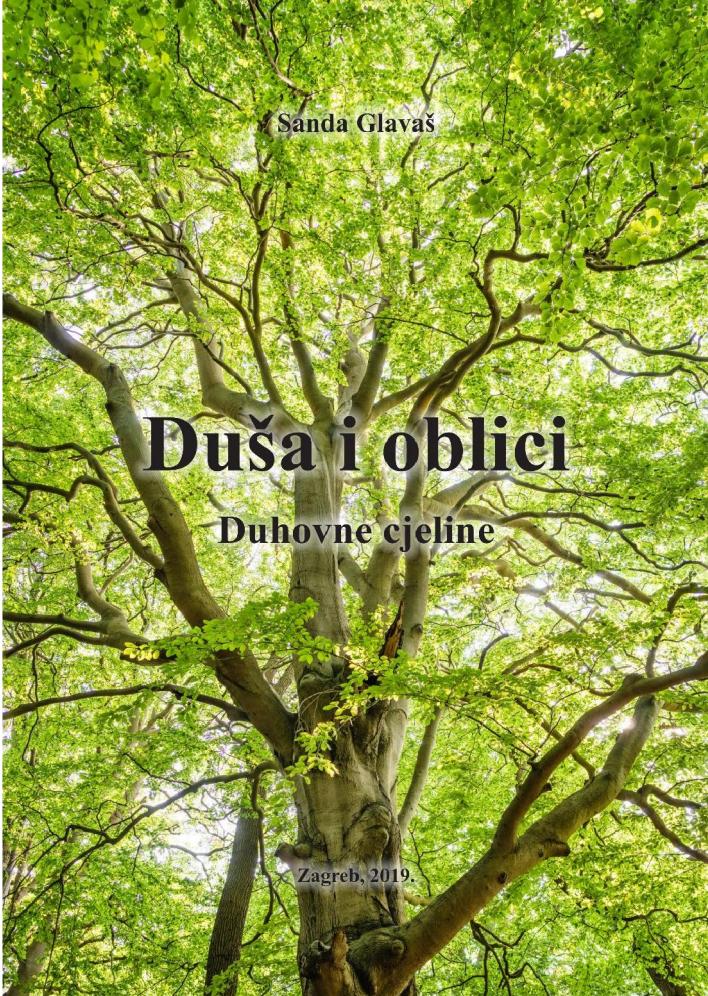
S ovime ulazim u novo, još neistraženo područje duhovnosti (nalikuje mi na seobu duša o kojoj je govorio još grčki filozof Platon), o čemu ću, nadam se, pisati u nekoj novoj publikaciji.

Postaje mi sve jasnije da Bog o kojem se govorи u duhovnosti starog i novog Zavjeta ne mora nužno biti samo Osoba, iako je došao kao osoba. Bog su i međuljudski, međučovječanski, anđeoski, božanski odnosi među nama. I ne potcenjujte životinje; ponekad doista mnogo možemo naučiti i od njih.

Sanda Glavaš, Sesvete, 16.06.2020.

7. Licenca za duhovno iscijeljivanje

Sanda Glavaš

Duša i oblici

Duhovne cjeline

Zagreb, 2019.

8. BILJEŠKA O SPISATELJICI

Sanda Glavaš rođena je u Zagrebu (Hrvatska) 7. ožujka 1964. godine. Tu je s odličnim uspjehom završila osnovnu i srednju školu te grupe Filozofija i Fonetika na Filozofskom Fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, gdje i magistrira 1992. Stručno se usavršavala u Italiji i Engleskoj, gdje je studirala i radila uglavnom kao novinar foto-reporter.

Godine 2010. diplomirala je Teologiju i duhovnost pri „Pontificia Facoltà Teologica – L'Istituto di Spiritualità Teresianum-Roma – pridružen Sustavni studij duhovnosti – Zagreb“ i od tada se profesionalno veže uz duhovnost. Pero novinara zabilježila je na talijanskom jeziku u svoje dvije knjige *L'altra riva dell'Adriatico – la guerra jugoslava raccontata agli Italiani* i *Usi-costumi e balli* objavljenima u Sassariju 1994. godine. Duhovno štivo bilježi na svojoj web stranici i za učenike malog duhovnog centra „Tri srca“ koji je započeo s radom 2017. godine, od kada je član Hrvatske Udruge za prirodnu energetsku i duhovnu medicinu, s kojom planira i dalje duhovno surađivati i studirati duhovnost. Objavila je u Zagrebu 2019. knjigu *Duša i oblici. Duhovne cjeline* i sad objavljuje *Moj duhovni put*, Zagreb, 2020.

E-adresa i kontakt telefoni autorice:

Sanda Glavaš, Sesvete 10360; ulica Vladimira Nazora 6

Tel.: 01 2004851; 092 33 48 793

e-mail: glasanda@yahoo.com

web: sanda.glavaš; iban pbz: HR3223400093220289840

SANDA GLAVAS

**L'altra riva
dell'Adriatico**

usì costumi e balli

Edizioni E. G. P.

POGOVOR

Pisati o knjizi *Moj duhovni put* autorice Sande Glavaš znači pokušati razumjeti i protumačiti svaku riječ iz naslova. Dakle, pođimo redom – *moj* je posvojna zamjenica osobne zamjenice *ja*. Stoga autorica ne želi govoriti općenito o „duhovnom putu“ već o svom duhovnom putu čime sugerira da će progovoriti o najintimnijim segmentima svojega života koji opisuje kao put, putovanje od prvih svojih iskustava sebe, svoje tjelesnosti, svojih bolnih i sretnih trenutaka, također put svoje duševnosti i duhovnosti koja je često puta bila ranjena kao što je i njezino tijelo podložno bolestima. Ta iskustva koja je autorica iskusila na vlastitoj koži znakovi su uz put kako se probijala do svoje smirenosti, ali i nerazumijevanja od najbližih do profesionalnih liječnika tijela i duše i nalaženja smirenja u vjerskoj tradiciji svojih predaka i suvremenika koja se oslanja na židovstvo i kršćanstvo. Tražila je ona i smirenje u istočnjačkoj misli, kao i europskoj tradiciji grčke filozofske i na njoj utemeljene europske misli. I nije to samo usputno lutanje! Htjela je ona to postići i na visokoškolskim ustanovama. Tako je postala magistra znanosti u području filozofije koju je njegovala zagrebačka marksistička, praksisovska škola u susretu s Heideggerovim mišljenjem, a u području umjetnosti u interpretaciji prof. Danka Grlića. Upisala je i studij teologije i duhovnosti u Zagrebu na filijalnoj školi Instituta duhovnosti Terezianum, Papinskog teološkog fakulteta iz Rima.

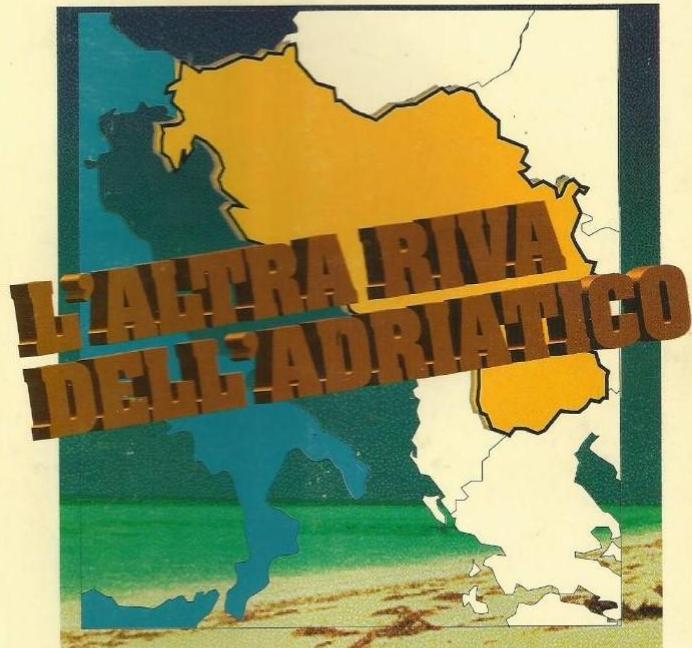
Boravak u inozemstvu, posebno Italiji i Velikoj Britaniji, dok je kao novinar-dopisnik u vrijeme raspada SFRJ i rata koji je nametnut Hrvatskoj i BiH, utjecao na njezin život. Boravak na Sardiniji je posebno značajan jer je autorica, kako zapisuje u svojim zabilješkama, imala osobno viđenje i susret s Isusom Kristom koji je preusmjerio njezin život prema duhovnosti koja joj je pomogla da se „izliječi“.

Također svojim razmišljanjima dotiče pitanja spolnosti, braka, nerođene djece čime se uključuje u najaktualnije teme Ljubavi i ljubavi i svjetske i hrvatske zbilje.

Ova knjiga je i filozofija i teologija i mitologija, ali nije službeni nauk, štoviše na granici je svih pravovjernosti. Knjigu treba upravo promatrati kao osobni put na putu duhovnosti o kojem autorica svjedoči i svjedočeći potvrđuje da je svoju „rasutost“ nastalu razbijenošću osobe uspjela oblikovati u lijep mozaik svoje osobnosti. Stoga držimo da će knjiga dobro doći svima koji se gube na putu, a posebno bih ju preporučio „liječnicima duša i tijela“ da iz nje iščitaju neka ozbiljna pitanja na koja bi oni trebali odgovoriti i pomoći onima koje često društvo otpiše s naznakom da im je potrebno „bolničko liječenje“. No, ranjenoj duši češće je potrebna lijepa riječ i utjeha, oslonac da bi mogla ustrajati na putu prema vječnoj sreći.

Ivan Bekavac Basić

SANDA GLAVAS

DIGITA

editrice

Nakladnik

Biakova d. o. o., Zagreb, Kušlanova 59

Za nakladnika

Ivan Bekavac Basić

Telefon

+385(0)1 5515 327

Faks i telefon

+385(0)1 2006 411

E-mail

biakova@yahoo.com

Mobitel

+385(0)95 51 62 035

Priprema za tisak

biakova@yahoo.com

Tisak i uvez

Studio moderna, Zagreb

Tiskano u Hrvatskoj listopada 2020.

Naklada

150 primjeraka

Maloprodajna cijena

99,75 kn (14,00 €)

Ova knjiga je i filozofija i teologija i mitologija, ali nije službeni nauk, štoviše na granici je svih pravovjernosti. Knjigu treba upravo promatrati kao osobni put na putu duhovnosti o kojem autorica svjedoči i svjedočeći potvrđuje da je svoju „rasutost“ nastalu razbijenošću osobe uspjela oblikovati u lijep mozaik svoje osobnosti. Stoga držimo da će knjiga dobro doći svima koji se gube na putu, a posebno bih ju preporučio „lijecnicima duša i tijela“ da iz nje iščitaju neka ozbiljna pitanja na koja bi oni trebali odgovoriti i pomoći onima koje često društvo otpiše s naznakom da im je potrebno „bolničko liječenje“. No, ranjenoj duši češće je potrebna lijepa riječ i utjeha, oslonac da bi mogla ustrajati na putu prema vječnoj sreći.

Ivan Bekavac Basić